

Абдулқодири Бедил

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

МИРЗО БЕДИЛ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»
2008

ББК 100.2:10 (точик)
Р – 105

82.3/1011) + 82.3/019

Мухаррир: Б.Раҳимӣ

Мураттибон: Б.Раҳимӣ,
А. Мӯсоев

Мирзо Бедил

Р – 105 Саду як ғазал. – Душанбе: «Ирфон», 2008, 104 сах.

Мачмӯа саду як ғазали дилнишини шоири тавоно ва бузурги тоҷик Мирзо Абдулқодири Бедилро дар бар мегирад.

Он барои дӯстдорони шеърӣ ноб ва ҳаводорони ғазалиёти шоир дастовези хубе хоҳад шуд.

4700000000–041

Р ————— - 2008

М 501 (12) - 2008

ББК 100.2:10 (точик)

ISBN 978-99947-59-14-9

© Раҳимӣ Б., Мӯсоев А., 2008

Эй мурдаи такаллуф, аз кайфу кам бурун о,
Гоҳе ба рағми дониш девона ҳам бурун о,
То аз гулат чуз исор ранге дигар нахандад,
Сар то қадам чу хуршед дасти карам бурун о.
Танзеҳ бениёз аст аз инкилоби ташбеҳ,
Гӯ, барҳаман ду рӯзе маҳви санам бурун о.
Сад шамъ аз ин шабистон дар худ зад оташу рафт,
Эй хори пойи ҳиммат, 3-ин сон ту ҳам бурун о.
Дар арсаи таъайюн бе ростӣ зафар нест,
Ҳар ҷо ба чилва ой, бо ин алам бурун о.
Шамъи бисоти ғайрат мапсанд доғи хиффат,
Сарбозӣ он қадар нест собитқадам, бурун о.
Чун ашки чашми ҳайрон бишкан қадам ба домон,
То обурӯ нарезӣ, аз хона кам бурун о.
Шарми гурури аъмол обе назад ба рӯят,
Эй инфиёли Кавсар, як ҷабҳа нам бурун о.
Бори ҳаёли асбоб бар гардани ҳаё банд,
То дӯш ҳам набинӣ, мижгон ба ҳам бурун о.
Исботи шахси фитрат бе нафӣи ваҳм сахл аст,
Чун хома чизе аз худ бо ҳар рақам бурун о.
Бедил, зи қайди ҳастӣ сахл аст бозчастан,
Гар марди ихтиёрӣ, рав, аз адам бурун о.

Оинаи чандин табу тоб аст дили мо,
 Чун доғи чунун шуъланиқоб аст дили мо.
 Умрест, ки чун оина дар базми хаёлат
 Ҳайратниғаҳи як мижа хоб аст дили мо.
 Моему ҳамин мавҷи фиреби нафасе чанд,
 Сарчашма мағӯед, сароб аст дили мо.
 Паймонаи мо пур шавад, он дам ки бибодем,
 Дар базми ту ҳамзарфи хубоб аст дили мо.
 Оташ зану наззораи бетобии мо кун,
 Қуз сӯхтан охир ба чӣ боб аст дили мо?!
 Лаъли ту ба ҳарф омаду додем дил аз даст,
 Яъне ба суоли ту ҷавоб аст дили мо.
 Мо чуръакаши соғари саршори гудозем,
 Шабнамсифат аз олами об аст дили мо.
 То чист саранҷоми шумори нафас охир?
 Умрест, ки дар пойи ҳисоб аст дили мо.
 Ҳасратсамари кӯшиши беҳосили хешем,
 Азбаски нафас сӯхт, кабоб аст дили мо.
 Дарё ба ҳубобе чӣ қадар чилва фурушад?
 Оинаи васлему ҳиҷоб аст дили мо.
 Сад санг шуд оинаву сад қатра гуҳар баст,
 Афсӯс, ҳамон хонахароб аст дили мо.
 То чунбиши тори нафас афсонатироз аст,
 Бедил, ба каманди рағи хоб аст дили мо.

Эй қиёмат субххези лаъли хандони шумо,
Шӯри сад сахро чунун гарди намакдони шумо.
Чашми оху халкаи гирдоби баҳри хайрат аст
Дар тамошон рами ваҳшиғизолони шумо.
Ишрат аз ранг аст, ҳар ҷо гул бисоторо шавад,
Муфти чоми мо, ки мегардад ба даврони шумо.
Аз садаф резад гуҳар в-аз писта мағз ояд бурун,
Чун шавад гарми такаллум лаъли хандони шумо.
Эй тароватгоҳи ишрат, навбаҳори боғи ноз,
Бод чашми мо сафоли ҷуши райҳони шумо.
Беш аз ин натвон ба абруи тағофул сохтан,
Шишаи дил хок шуд дар тоқи нисёни шумо.
Мо сияхбахтон ба навмедӣ муҳайё кардаем
Як чароғон доғи дил дур аз шабистони шумо.
Бистару болини ман умрест қатъи роҳат аст,
Бар дами шамшер зад хобам зи мижғони шумо.
Норасо афтодаем, эй барктозон, ҳиммате,
То губори мо занад дасте ба домони шумо.
Оламе дар ҳасрати вазъи иборат мурдааст,
Маънии мо, кист то фаҳмад зи девони шумо.
Аз губори ҳарду олам пок берун ҷастааст
Бедили овора, яъне хонавайрони шумо.

Ба меҳри модари гетӣ мақаш ранҷи умед ин ҷо,
Ки хунҳо меҳӯрад, то шир мегардад сафед ин ҷо.
Муқими норасоӣ бош пеш аз хок гардидан,
Ки сайёи ҳар ду олам чун арақ хоҳад ҷакид ин ҷо.
Муҳит аз ҷунбиши ҳар қатра сад тӯфон ҷунун дорад,
Шикасти ранги имкон буд, агар як дил тапид ин ҷо.
Гудози нестӣ аз интизорам барнамеорад,
Зи хокистар шудан гул мекунад ҷашми сафед ин ҷо.
Зи сози улфатоҳанги адам дар пардаи ғушам
Навое мерасад, к-аз беҳудӣ натвон шунид ин ҷо.
Дар ин меҳнатсаро оинаи ашқи ятимонам,
Ки дар бедаступойӣ ҳам маро бояд давид ин ҷо.
Қабоби ҳомсӯзи оташи ҳасрат диле дорам,
Ки ҳар ҷо бенавое сӯхт, дудаш сар кашид ин ҷо.
Ниёзи саркашони ҳусн ошӯби дигар дорад,
Қамингоҳи тағофул шуд, агар абру ҳамид ин ҷо.
Тапишҳои нафас аз пардаи таҳқиқ мегӯяд,
Ки то аз худ асар дорӣ, нахоҳӣ орамид ин ҷо.
Баланд аст онқадарҳо ошӯни аҷзи мо, Бедил,
Ки бе сайёи шикасти болу пар натвон расид ин ҷо.

Пеши он чашми сухангӯ мавчи май дар чомхо,
Чун забони хомӯшон печида сар дар комхо.
Ранги хубиро зи чашми ӯ бинои дигар аст,
Равғани тасвир дорад хусн аз ин бодомхо.
Мавчи дарёро тапидан рақси айши зиндагист,
Бисмили ўро ба беоромӣ аст оромхо.
Аз мазоки ноз агар ғофил набошад коми шавқ,
Метавон сад бӯса лаззат бурдан аз дашнӯмхо.
Чун хати паргор агар мақсад далели ачз нест,
Пойи оғоз аз чӣ мебӯсад сари анҷомхо?
Аз гирифтории мо бо ишқ зеби дигар аст,
Боли мўрғон меравад мижғони чашми домхо.
Шўхраи олам шудан мушқил бувад бе дарди сар,
Рузу шаб чин бар чабин дорад нигин аз номхо.
Сахт душвор аст катъи роҳи иқлими адам,
Ҳамчу пайки умр бояд аз нафас зад гомхо.
Мақсади вахшатхиромони нафас фаҳмиданист,
Бе суроғе нестанд ин бўйигулэхромхо.
Нашъаи айше, ки дорад ин чаман, хамёза аст,
Бар пари товус мебандам бароти чомхо.
Ҳеч кас дар олами иқбол фориғбол нест,
Рахш натвон тохтан, Бедил, ба пушти бомхо.

Чу ашк он кас ки мечинад гули айш аз тапиданҳо,
 Бувад дилтанг, агар гавҳар шавад аз орамиданҳо.
 Зи бас омаст дар вахшатсарои даҳр бетобӣ,
 Дили ҳар зарра дорад дар қафас чандин тапиданҳо.
 Маҷӯ овозаи шӯҳрат зи оҳанги сабукрӯҳон,
 Садои боли мурги ранг набвад дар париданҳо.
 Нигаҳ дар дидаи ҳайрони мо шӯҳӣ намедонад,
 Ба ранги чашми шабнам дурди ин миност диданҳо.
 Дуто кардем охир хешро дар хидмати пирӣ,
 Расонидем бори зиндагонӣ то ҳамиданҳо.
 Зи равнақ бозмемонад, чу мино шуд зи май холӣ,
 Шикасти ранг зоҳир мешавад дар хун кашиданҳо.
 Маро аз печу тоби гирдбод ин нукта шуд равшан.
 Ки дар роҳи талаб меърочи домон аст чиданҳо.
 Зи қатъи улфати дилҳо ҳасуд осуда наншинад,
 Шавад ҳамёзаи микроз афзун дар буриданҳо.
 Гудози дарди навмедӣ тамошои дигар дорад,
 Ба ранги ашки носурам назарбози чакиданҳо..
 Хубоб аз мавҷ ҳаргиз сарфаи тоқат намебинад,
 Зи боли мо гираҳ во мекунад охир тапиданҳо.
 Зи ҳастӣ гар бурун тозӣ, адам дар пеш меояд,
 Дар ин водӣ мақоме нест гайр аз норасиданҳо.
 Маҷӯ аз тифлхуён фитрати озодагон, Бедил,
 Ба парвози нигаҳ кай мерасад ашк аз давиданҳо?

Хайф, к-аз ифлос навмедӣ фазояд мардро,
Даст агар кӯтоҳ шуд, бар дил нашояд мардро.
Аз таназзулҳост, гар дар олами озодагӣ
Чини пешнонӣ ба ёди доман ояд мардро.
Чун табиъатҳои зан гулкарда гир осори нанг,
Дар фусӯси молу зар гар даст сояд мардро.
Чадвали обу хиёбони чаман манзури кист?
Захми майдонҳо кашад, то дил кушояд мардро.
Як тағофул мекунад саркӯбии сад кӯхсор,
Дар сухан мебояд аз ҷо дарнаёяд мардро.
Домани Рустам тақонад бар сари ин ҳафт хон,
Дастӣ гайрат, то ғубор аз дил зудояд мардро.
Дар мизочи дона омодаст таъсири Замин,
Ҳез кам пайдо шавад, гар зан назояд мардро.
Ногузири рағбати иқбол бояд зистан,
Ҷоҳи дунё сурати зан менамояд мардро.
Чавҳари гайрат дар ин майдон намомонад ниҳон,
Тег мегардад забону меситояд мардро.
Гар зи симу зар вафо хоҳӣ, ба хиссат ҷаҳд кун,
Қаҳба маҳкум аст аз имсоке, ки шояд мардро.
Бедил, ин дунё на имрӯз имтиҳонгоҳ асту бас,
То ҷаҳон боқист, зан меозмояд мардро.

Ҳирс фурсатинтизору даври ранг аст осие,
 Дил зи навбат чамъ кун, пур бедаранг аст осие.
 Саъйи рӯзӣ бо балои беамон ҷӯшидан аст,
 Бештар дар гардиш аз боди туфанг аст осие.
 Як надомат кори чандин донаи дил мекунад,
 Гар тавонӣ даст бар ҳам суд, нанг аст осие.
 Аз ману мо ҳар чӣ андӯзӣ, гудози нестист,
 Ошиқи ин хармани оташбачанг аст осие.
 Санг ҳам ойинаи таҳқиқ сайқал мезанад,
 Умрҳо шуд дар талоши рафъи занг аст осие.
 То қиёмат гардиши афлок дар кор асту бас,
 Кас нафаҳмид ин, ки мегардад, чӣ ранг аст осие?
 То нафас боқист, гирди ризқ мегардида бош,
 Об чун вомонад аз рафтор, ланг аст осие.
 Зери гардун ноумеди амн то кай зистан?
 Донаҳо з-ин ҷо бурун оед, танг аст осие.
 Осмон ҳам то кучо дар фикри мардум тағ занад?
 Баски рӯзихор бисёр аст, данг аст осие.
 Не заминат офиятгоҳ аст, не чархи баланд,
 То чӣ хоҳӣ тарф баст, охир дусанг аст осие.
 Бедил, аз гардун саломат ҷашм патвон доштан,
 Алвидоъ, эй дона, гӯ, коми наҳанг аст осие.

Дар талаб то чанд резӣ обрӯи комро?
Як сабақ шогирди истиғно кун ин ибромро.
Дог будан дар хумори матлаби ноёб чанд?
Пухта натвон кард з-оташ орзӯи хомро.
Магзар аз мавқеъшиносӣ, варна дар арзи ниёз
Беш аз оруд аст нафрат охи беҳангомро.
Мехиромад пеш-пеши дил тапишҳои нафас,
Ваҳшат аз нахчир ҳам беш аст ин ҷо домро.
Монеъи сайри сабукрав пойи хоболуда нест,
Боли парвоз аст зиндони нигинҳо номро.
Дурии мақсад ба қадри дастгоҳи ҷустуҷӯст,
Қатъ кун ваҳму ҳаёли қосиду пайғомро.
Хусни мутлақ доштам, худбиниам оина кард,
Инқадарҳо ҳам асар мебудааст авҳомро.
Чун губори шишаи соҳат тасаллидушмане,
Аз мизочи хоки мо ҳам бурдаанд оромро.
Зиндагӣ то кай ҳалоки Каъбаву дайрат кунад?
Бех, ки аз душ афканӣ ин ҷомаи эҳромро.
Аз тағофул то нигоҳи ҷашми хубон фарқ нест,
Нашъа якранг аст ин ҷо дурду софи ҷомро.
Ҳалқаи он зулф равнақ аз губори дил гирифт,
Дуди охи сайд бошад сурма ҷашми домро.
Кай равад фикри мазаррат аз мизочи аҳли кин?
Мор натвонад ҷудо аз заҳр дидан комро.
Арзи матлаб дигару изҳори санъат дигар аст,
Бедил, аз оина натвон ёфт вазъи ҷомро.

Ишқ чун ғарми талаб созад сари пуршӯрро,
 Шӯълаи афсурда пиндорад чароги Турро.
 Бениёзӣ баски муштоқи лиқои аҷз буд,
 Кард холи рӯйи дасти худ Сулаймон мӯрро.
 Аз фалак бе нола коми дил намеояд ба даст,
 Шаҳд хоҳӣ, оташе зан хонаи занбӯрро.
 Аз шикасти дил чӣ ишратҳо, ки барҳам хурду рафт,
 Мӯйи чинӣ шом чӯшонд аз саҳар ғағфурро.
 Орзуманди туро сайри гулистон офат аст,
 Накҳати гул тег бошад соҳиби носурро.
 Сӯхтан дар ҳар сифат манзури ишқ афтодааст,
 Машраби парвона аз оташ надонад нурро.
 Софу дурде нест дар хумхонаи таҳқиқ, лек
 Дор боло бурд шӯри нашъаи Мансурро.
 Гар диле дорӣ, ту ҳам хун созу соҳибнашъа бош,
 Май шудан махсус набвад донаи ангурро.
 Дар тариқи нафъи худ кас нест мухтоҷи далел,
 Бе асо роҳи даҳан маълум бошад кӯрро.
 Хушнамо набвад ба пирӣ арзи андоми шабоб,
 Лофи гармӣ сард бошад пакҳати кофурро.
 Бар умеди васл мушқил нест қатъи зиндагӣ,
 Шавқи манзил мекунад наздик роҳи дурро.
 Нағма ҳам дар нашъапаймойӣ қиёмат мекунад,
 Мавҷи май тор аст, Бедил, косаи танбӯрро.

Ақбае дигар набошад рӯҳи аз тан растаро,
Нест бими сӯхтан дуди зи оташ частаро.
Шиква аз гардун далели тангдастиҳои мост,
Нола дар парвоз бошад тоири парбастаро.
Интизоми офият аз олами касрат махоҳ,
Бесабот аст эътибори рангу бӯ гулдастаро.
Ҳамчу сарв озодагонро қайди улфат ростист,
Хатти мистар дом бошад мисраи барчастаро.
Аз забони чарбу нарми халқ дорам ваҳшате,
К-аз даҳони шер нашносам даҳони пистаро.
Қавҳари ворастигон мушқил, агар монад ниҳон,
Роҳ дар чашм аст гарди бар замин наншастаро.
Аз шикастан дил намеафтад зи чашми эътибор,
Кас намехоҳад таҳи по нишаи бишкастаро.
Мавҷ, чун бо якдигар чушид, гавҳар мешавад,
Дил тавон гуфтан нафасҳои ба ҳам пайвастаро.
Ғунчаҳо дар бистари захми чигар осудаанд,
Эй насим, оташ мазан дилҳои улфатхастаро.
Бо каломи обдорат кай расад лофи гуҳар?
Бедил, ин ҷо эътиборе нест ҳарфи бастаро.

Гар даме бўси кафат гардад муяссар теғро,
 То абад рағҳои гул болад зи чавҳар теғро.
 Аз кудурат барнамеояд мизочи кинаҷу,
 Бештар дорад ҳамин зангор дар бар теғро.
 Эй ки дорӣ сайри гулзори шаҳодат дар хаёл,
 Боядат аз шавқ зад чун сабза бар сар теғро.
 Айш хоҳӣ, сайди офат шав, ки монанди ҳилол
 Чарх абру мекунад бар чашми соғар теғро.
 Пардаи найранги тӯфон буд шавқи бисмилам,
 Хунам охир кард бозуи шиновар теғро.
 То мағар якбора гардад қатъ роҳи ҳастиям,
 Чун дами микроз меҳоҳам дупайкар теғро.
 Мавчи тӯфон мезанад ҷӯи ба дарё муттасил,
 Чавҳари дигар бувад дар дасти Ҳайдар теғро.
 Ҳар киро дил аз ғубори кинаҷӯиҳо тижист,
 Мекашад ҳамчун наём осуда дар бар теғро.
 Дил ба уммеди талофӣ метапад, аммо кучост
 Он қадар захме, ки хобонад ба бистар теғро?
 Бедил, аз ҳар мисраъам мавчи назокат мечакад,
 Кардаам рангин ба хуни сайди лоғар теғро.

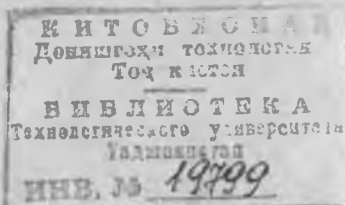
Мехӯрад хун нафас андар дили ғампешаи мо,
Ќавҳари тег бувад хору хаси бешаи мо.
Баски чун шамъ ба ғам нашвунумо ёфтаем,
Шуъларо мавчи тароват шумурад решаи мо.
Сахтии даҳр зи сабри дили мо зинҳорист,
Об шуд токати санг аз ҷигари шишаи мо.
Қадди хамгашта ҳамон нохуни Фарҳоди ғам аст,
Саъй бечост ба ҷуз ҷонканӣ аз тешаи мо.
Шугли расвоию мастурии аҳвол балост,
Кош, ороиши бозор диҳад пешаи мо.
Шӯри занчири чунун аз нафаси мо пайдост,
Накҳати зулфи кӣ печида бар андешаи мо?
Чашми уммед надорем зи кишти дигарон,
Дили мо донаи мо, нолаи мо решаи мо.
Хомӯшиҳо сабақи мактаби бетобӣ нест,
Якқалам нола бувад машқи найи бешаи мо.
Нашъаи машраби берангӣ аз он софтар аст,
Ки шавад мавчи парӣ дурди таҳи шишаи мо.
Бедил, аз фитрати мо қасри маъонист баланд,
Поя дорад суҳан аз курсии андешаи мо.

Ҳар кучо таслим бандад бар миён шамшерро,
Мекунад чун мавчи гавҳар безабон шамшерро.
Саркашӣ вақфи тавозуъ кун, ки бар гардун ҳилол
Мекунад гоҳе сипар, гоҳе камон шамшерро.
То ба худ чунбӣ, сипарафкандаи хокию бас,
Гӯ, биёвезад гурур аз Осмон шамшерро.
Бисмилоҳангони таслиमत муҳайё кардаанд
Қабҳаи шавқе, ки донад остон шамшерро.
Хусн то сар дод абрӯро ба қатли ошиқон,
Қабза шуд ангушти ҳайрат дар даҳон шамшерро.
Гашт аз хоби гарон чашмат ба хуни мо далер,
Мекунад бебоктар санги фасон шамшерро.
Зоил аз зиннат нагардад ҷавҳари мардонагӣ,
Қабзаи зар аз буриш монеъ мадон шамшерро.
Бар шучоъатпеша нанг аст аз таҳаввур дам задан,
Ҳарфи ҷавҳар барнаёяд аз забон шамшерро.
Бисмили мавчи майам, захмам ҳамон ҳамёза аст,
Дар лаби соғар кун, эй қотил, ниҳон шамшерро.
Навбахори ишратам, Бедил, ки бо ин лоғарӣ
Хуни сайдам кард шохи аргувон шамшерро.

Имшаб зи сози мино гарм аст чойи мутриб,
 Кӯк аст кулқули май бо нағмаҳои мутриб.
 Дарюза чашм дорем аз косаҳои танбур,
 Дар ҳаққи мо баланд аст дасти дуҳои мутриб.
 Сад ранг охи ҳасрат печидаем дар дил,
 Ин нозу он ниёз аст аз мо ба пойи мутриб.
 Кайфияти баму зер мафҳуми анчуман нест,
 Дар парда то чӣ бошад манзури ройи мутриб?
 3-он чехраи арақнок ҳайрони ҳарфу савтем,
 Ҳар чост гар садое, дорад ҳаёи мутриб.
 Шӯри лаби ту моро нағзошт дар дили хок,
 Оташ ба найситон зад охир ҳавои мутриб.
 Номаҳрамони айшанд бегонағони соқӣ,
 В-аз дард бенасибанд ноошнои мутриб.
 Ҳарчанд восароянд сад рах таронаи чоҳ,
 Ин ғниё надоранд файзи ғанои мутриб.
 То мо ҳамӯш будем, шавқи ту бенафас буд,
 Аз най баланд гардид шӯри навои мутриб.
 Узри димоғи мастон масмӯи ҳеҷ кас нест,
 Ё Раб, ки ғесӯи чанг афтад ба пойи мутриб.
 Қонун ба захма нозон, даф аз тапонча хандон,
 Бар сози мо фитодаст яксар балои мутриб.
 Бедил, кӣ раҳм мекард бар саҳтҷонии мо?
 Нохун агар намебуд зӯрозмои мутриб.

Бе латофат нест, азбас вахшатоҳанг аст об,
 Гар дари роҳат занад, ҳамчун гуҳар санг аст об.
 Фитнатӯфон аст арзи рангу бӯи ин чаман,
 Дар тилисми хок, ҳайронам, чӣ найранг аст об?
 Нашъаи равшандилӣ пур беҳумор афтодааст,
 Аз сафои табъ доим шиша дар чанг аст об.
 Чун гиребонгир шуд ёри мувофик, душман аст,
 Гар бипечад дар гулӯ, бо тег якранг аст об.
 Бо гудози яъс аз худ рафтаним дил мебарад,
 Нағмаҳо дорад чакидан, ҳар кучо чанг аст об.
 Маҳмили мо-очизон бар дӯши лағзиш бастаанд,
 Сад кадам аз мавҷ агар пайдо кунад, ланг аст об.
 Дурии марказ ҷаҳонерост таклифи низоъ,
 То ҷудо аз санг шуд, бо шӯъла дар чанг аст об.
 Бе кудурат нест дар касрат сафои ваҳдатам,
 То ба гулшан роҳ дорад, сарфи сад ранг аст об.
 Обрӯ натвон ба пеши нокасон чун шамъ рехт,
 Эй тамаъ, шарме, ки ин ҷо шӯъла дар чанг аст об.
 Хонадорӣ доғи кулфат мекунад ворастаро.
 Дар дили оина, Бедил, сарбасар занг аст об.

То зулфат соя овезад ба тарфи Офтоб,
Хатти мушкинат шикаст орад ба ҳарфи Офтоб.
Дида дар идроки оғуши хаёлат очиз аст,
Зарра кай ёбад канори баҳри тарфи Офтоб?
Биният он мисраи олист, к-аз андози ҳусн,
Дахли нозаш дорад ангуште ба ҳарфи Офтоб.
Зулмати моро фуруғи нури ваҳдат ҷозиб аст,
Соя охир меравад аз худ ба тарфи Офтоб.
Баски икболи чунуни мо баланд афтодааст,
Метавон урёнии мо кард сарфи Офтоб.
Дар арак эъҷози ҳусни ӯ тамошо карданист,
Шабнами гул мечакад он ҷо зи зарфи Офтоб.
Ҳар кучо бо меҳри рухсори ту лофи ҳусн зад,
Ҳам зи партав бар Замин афтод ҳарфи Офтоб.
Мо адамсармоягонро лофи ҳастӣ нодир аст,
Зарра хайрон аст дар вазъи шигарфи Офтоб.
Баски дар наззораи меҳри ҷамоли ӯ гудохт,
Мавчи шабнам мезанад имрӯз барфи Офтоб.
Ҷонфишонихост, Бедил, дар тамошои рухаш,
Чун саҳар кун нақди умри хеш сарфи Офтоб.

Субҳдам сайёра бол афшонд аз домони шаб,
 Вақти пирӣ рехт аз ҳам оқибат дандони шаб.
 Ашки ҳасрат лозими сози раҳил афтодааст,
 Шабнами субҳ аст осори нами мижғони шаб.
 Барнемояд баёзи чашми оҳу аз савод,
 Субҳи иқболи чунунам нашканад паймони шаб.
 Дар ҳавои дуди савдо хушам аз сар рафтааст,
 Ошён аз даст дод ин мург дар тайрони шаб.
 Дар ҳами он зулф хун шуд тоқати дилҳои чок,
 Субҳи мо охир шафак гардид дар зиндони шаб.
 Бо ҷамолаш дод ҳар ҷо дасти байъат Офтоб,
 Турраи мушқини ӯ ҳам тоза кард имони шаб.
 Аз ҳаводис файзи маънӣ мебаранд аҳли сафо,
 Мефурӯзад шамъи субҳ аз ҷунбиши домони шаб.
 Мужда, эй шавқӣ гирифторӣ, ки бозам мерасад
 Накҳати зулфи касе аз дашти мушқафшони шаб.
 Хатти ӯ бар субҳ, пиндорӣ, шабехунномаест,
 Рӯи ӯ фардест гӯйӣ, дар шикасти шони шаб.
 Ламъа субҳе, ки меғӯянд дар олам кучост?
 Ин қадарҳо хоби ғафлат нест ҷуз бурҳони шаб.
 Гушагири вусъатободи ғубори ҷаҳл бош,
 Пардапӯши як ҷаҳон айб аст Ҳиндустони шаб.
 Бедил, аз печухами зулфаш раҳой мушқил аст,
 Бар қаримон сахл набвад руҳсати меҳмони шаб.

Файзи ҳаловат аз дили бекибрукин талаб,
Занбӯрро зи хона барор, ангубин талаб.
Бепарда аст ҳусни ғано дар либоси факр,
Дасти расо зи кӯтаҳии остин талаб.
Дил чамъ кун зи бому дари офиятфусун,
Осудагӣ зи хонабадӯшони зин талаб.
Пашминапӯш рав ба фусурдансарои шайх,
Фасли шито муҳофазат аз пӯстин талаб.
Дасти талаб ба ҳар чӣ расад, муфти ачз гир,
Дур аст Осмон, ту мурод аз Замин талаб.
Гулҳои ин чаман ҳама дар зери пойи туст,
Эй ғофил аз адаб, нигаҳи шармгин талаб.
З-ин чилваҳо, ки дар назарат саф кашидааст,
Оинадории нафаси вопасин талаб.
Умр аз талоши бод ба каф чун нафас гузашт
Чизе наёфт кас, ки биярзад ба ин талаб.
Дил дархури шикаст ба иқлими унс тохт,
Чинӣ ҳамон ба ҷодаи мӯ рафт Чинталаб.
Шабнам висоли гул талабид, об шуд зи шарм,
Аз ҳар кӣ ҳар чӣ металабӣ, инчунин талаб.
Ин остон ҳаваскадаи арзи ноз нест,
Шояд ба сачдае бихарандат, ҷабин талаб.
Бедил, хороши чехраи иқбол шӯхрат аст,
Ибрат зи корхонаи нақши нигин талаб.

Ғар ба ин гармист оҳи шӯълазои андалеб,
 Шамъ равшан метавон кард аз садои андалеб.
 Офати хуши асирон барқи дидор асту бас,
 Мезанад ранги гул оташ дар бинои андалеб.
 Пунбаи шабнам ба гӯши гунча доғи лола шуд,
 Беш аз ин натвон шунидан мочарои андалеб.
 Ишкро бе дастгоҳи хусн шӯҳрат мушқил аст,
 Аз забони барқи гул бишнава навои андалеб.
 Қойи он дорад, ки чун сунбул ба рағми боғбон
 Реша дар гулшан давонад хори пои андалеб.
 Дилбаронро танг дорад фикри сайди ошиқон,
 Гунча сар то по қафас шуд аз барои андалеб.
 Матлаби ушшоқ аз изҳор ҳам маълум нест,
 Кист, то фаҳмад забони муддаъои андалеб?
 Сози дилтангӣ ба ин оҳанг ҳам мебудааст,
 Гарм кардам аз лаби хомӯш ҷои андалеб.
 Решаи дилбастагӣ дар хоки ин гулшан набуд,
 Рафт гул ҳам дар қафои нолаҳои андалеб.
 Монеи катли заъифон ҷуз мурувват ҳеҷ нест,
 В-арна аз гул кас нахоҳад хунбаҳои андалеб.
 Дар чаман рафтем, сози нола сайроҳанг шуд,
 Ҷилваи гул кард моро ошнои андалеб.
 Оҳи муштоқон насими навбахори ёди ўст,
 Рангҳо хуфтаст, Бедил, дар садои андалеб.

Аз ин бисот касе доғи орамидан рафт,
Ки бо вучуди нафас гофил аз тапидан рафт.
Дар ин чаман сари таслими офатем хама,
Гуле ки барқи хазонаш назад, ба чидан рафт.
Зи бас гудоzi таманно ба дил гираҳ кардем,
Нафас чу ашк ба дарюзаи чакидан рафт.
Кабоби ғайрати он рахравам, ки ҳамчу самар
Ба пошикастагии ранг то расидан рафт.
Зи баски қатъи таъаллуқ зи хеш душвор аст.
Чу гоз муддати умрам ба лаб газидан рафт.
Наям чу ашк ба роҳи ту доғи навмедӣ,
Сари сучуд саломат, агар давидан рафт.
Маҷӯ зи мардуми бемаърифат дами таслим,
Зи сарв аз раҳи беҳосилӣ хамидан рафт.
Суроги ҷилва зи мо беҳудон магиру мапурс,
Баҳори ҳайрати оина дар надидан рафт.
Фасонае зи рами фурсати нафас хондем,
Ба лаб накарда гузар он сӯйи шунидан рафт.
Хаёли ҳастии мавҳум реша пайдо кард,
Ба фикри хоб матан, фасли орамидан рафт.
Ба ҷаҳд маснади иззат намешавад ҳосил,
Наметавон ба фалак, Бедил, аз давидан рафт.

Андеша дар назокати маънӣ камол дошт,
 Хусни фуруғи меҳр ниқоби ҳилол дошт.
 Шерозаи ғубори ҳавас гашт ҳиҷлатам,
 Хокам тасаллӣ аз арақи инфӣёл дошт.
 Дил рафт аз барам ба фусуни ҳавои васл,
 Ин гунча дар кушудани оғӯш бол дошт.
 Аз худ рамиданест уручи димоги ман,
 Ҷомам назар зи гардиши чашми ғизол дошт.
 Тухми адаб ба решаи шӯхӣ намезанад,
 Мавҷи гуҳар забонае агар дошт, лол дошт.
 Хуснат ба доди ҳайрати оина мерасад,
 Охир лаби ҳамушии мо ҳам суол дошт.
 Дилро ғами видоъи ту дар хун нишонда буд,
 Ҳоли хуше надошт, ки гӯям чӣ ҳол дошт?!
 Пургӯйии ман офати огоҳии дил аст,
 Оина буд, то нафасам эътидол дошт.
 Мурдему аз ғубори ду олам ба дар задем,
 Эй офиат, бибол, ки ҳастӣ вабол дошт.
 Ғоратгари баҳори нишотам шукуфтагист,
 То гунча буд дил, чамане дар ҳаёл дошт.
 Бедил ҳазор чилва дар оинаат гузашт,
 Он шахс, ку, ки ин ҳама арзи мисол дошт?!

Баҳри розам, печутоби фикр гирдоби ман аст,
Шуҳии табъи расо амвоҷи бетоби ман аст.
Софи маънӣ кард мустағнӣ зи дурди суратам,
Чун бати май ботини ман олами оби ман аст.
Шӯри шавқам пардаи оҳанги сози беҳудист,
Нолаи ман чун сипанд афсонаи хоби ман аст.
Дар сафои ҳайратам маҳв аст нақши коинот,
Ин катон гумгаштаи оғуши маҳтоби ман аст.
То камони ваҳшатам дар қабзаи ворастигист,
Дургардиҳо зи мардум тири партоби ман аст.
Қабҳаам фарши сучуди аҳли таслим асту бас,
Қомате дар ҳар кучо ҳам гашт, меҳроби ман аст.
Гӯшаи амне зи чашми баста дорам чун ҳубоб,
Гар назар вомекунам бар хеш. селоби ман аст.
Гашт изҳори ҳунар беобрӯиҳои ман,
Қавҳарам чун оина реги таҳи оби ман аст.
Қоме аз хумхонаи ирфон ба даст овардаам,
Соф гардидан зи ҳастӣ бодаи ноби ман аст.
Ғафлатам, Бедил, иёри имтиҳони ҳушҳост,
Ҳамчу махмал доми хоби дигарон хоби ман аст.

Чоее ки нӯҳ фалак зи ҳаё сар фиканда аст,
 Чун гул чамандимоғии иқбол ханда аст.
 Дидем дастгоҳи гурури сабуксарон,
 Сармояи кулоҳи ҳама пашми канда аст.
 Мансубаи хирад ҳамаро моти ваҳм кард,
 3-ин арса хокбозии тифлон баранда аст.
 Аз хок барнадошт фалак, ҳар қадар ҳамид,
 Боре, ки пирӣ аз ҳами дӯшам фиканда аст.
 Бар айби халқ хурда нагиранд марҳамон,
 Эй беҳабар, ману ту Худо нест, банда аст.
 Номӯси эҳтиёҷ ба ҳиммат нигоҳ дор,
 Дасти тихӣ чунуни гиребондаранда аст.
 То тешаат ба по нахӯрад, жохо мабош,
 Дандон, даме ки пеш ғитад лабгазанда аст.
 Аз яъси муддаё раҳи ором рафта гир,
 Ин дашт тахтаи кафи афсӯси ранда аст.
 Моро маоли кори тараб бедимоғ кард,
 Бӯйи гули чароғ дар ин базм ганда аст.
 Бедил, мабош ғарраи сомони эътибор,
 Ҳарчанд ранг бол надорад парранда аст.

Чашме , ки надорад назаре, ҳалқаи дом аст,
Ҳар лаб, ки суҳансанҷ набошад, лаби бом аст.
Бечавҳарӣ аз ҳарзадароист забонро ,
Теге, ки ба зангор фуру рафт, наём аст.
Мағрури камолӣ, зи фалак шиква чӣ лозим?
Кори ту ҳам аз пухтагии табъи ту хом аст.
Бигзар зи ғано то нашавӣ душмани аҳбоб,
Аввалсабақи ҳосили зар тарки салом аст.
Гуянд: бихишт аст ҳамон роҳати ҷовид,
Ҷоёе ки ба доғе натапад дил, чӣ мақом аст.
Эй шуъла умеди нафаси сӯхта то чанд?
Фардост ки парвози ту фарсудан дом аст.
Навмедиям аз қайди ҷаҳон шиква надорад,
Бо дому қафас тоири паррехта ром аст.
Кай субҳ ниқоб афканад аз чехра, ки имшаб
Оинаи бахти сияҳам дар кафи шом аст.
Не сабр ба дил монду, на ҳайрат ба назарҳо,
Эй сели дилу барқи назар, ин чӣ хиром аст? .
Мастанд асирони ҳамупечи муҳаббат,
Дар ҳалқаи гесуи ту зикри хати ҷом аст.
Чашми ту набастаст магар гуфтушунудат?
Маҳви худӣ, эй беҳабар, афсона кадом аст.
Бедил, ба гумон маҳви яқинам, чӣ тавон қард?
Камфурсатӣ аз васлпарастон чӣ паём аст?

Хатти хубон ҳам ҳарифи табъи ваҳшатпеша нест,
 Тухми шабнам аз раги гул дар тилисми реша нест.
 Пириям роҳи фано бар зиндагӣ ҳамвор кард.
 Бесутуни умрро ҷуз қомати ғам теша нест.
 Дастгоҳи маънии нозук суханро зевар аст,
 Ҷавҳари ин тег ҷуз печухами андеша нест.
 Пой дар доман кашидан нашьаи ҷамъият аст,
 Бодаи моро ҷу шабнам эҳтиёчи шиша нест.
 Сози ҳастӣ якқалам омодаи барқи фаност,
 Мушти хошоке, ки натвон сӯхтан, дар беша нест.
 Об гардидем, бар ҳар гул ки чашме дӯхтем,
 Шабнами моро ба ғайр аз худгудозӣ пеша нест.
 Дил зи мақсад ғофилу он гоҳ лофи ҷустуҷӯ,
 Шарм дор аз маънии лафзе, ки дар андеша нест.
 Пайкари ҳамгашта иншо мекунад мӯйи сафед,
 Мавҷи ҷӯйи шир бе имдоди оби теша аст.
 Аз сари афтода побарҷост бунёдам ҷу шамъ,
 Нахли таслими маро ғайр аз тавозӯй реша нест.
 Бедил, аз хешон намебойд иёнат хостан,
 Мӯмийё чорафармои шикасти шиша нест.

Худнамоиҳо касофатҷавҳарист,
Шиша, то дар санг мебошад, парист.
Эътибор ин ҷо надорад офият,
Шамъ сар то пош помоли сарист.
Сарф гул нокарда, озодӣ махоҳ,
Ин самар вақфи баҳори бебарист.
Пунба неҳ дар гӯшу вокаш бехалал,
Хонаи осудагӣ қулфаш карист.
Бехудиро чорсӯи ноз кун,
Ранг гардондан дукони чавҳарист.
Оташам, оташ, мапурс аз кисватам,
Ҳар чӣ мепӯшам, ҳамон хокистарист.
Инфиёли сачда з-он дар мебарад,
Бар ҷабини ман арақ бояд гирист.
Рангҳо яксар шикастомодаанд,
Ин гулистон олами миногарист.
Якқалам мӯи шиканпарвардаем,
Пахлуи мо нардбони лоғарист.
Фитрат аз норостӣ чап меҳӯрад,
Лағзиши ин хома аз бемистарист.
Васл пайғом аст, чун омад ба ҳарф,
То худое гуфтай, пайғамбарист.
Мардро дар халқ мунсиф зистан
Бар сипехри авҷи иззат меҳварист.
Чун арақ ғавҳарфуруши хичлатем,
Қиммати мо инфиёли муштарист.
Бедил, аз бунёди мо хичлат нарафт,
Ҳоки мо чун об мавзӯи тарист.

Дар хаёлободи роҳат оғаҳӣ номаҳрам аст,
 Чилва нанмояд биҳишт, он ҷо ки чинси одам аст.
 Дар назарҳо гарди ҳайрат, дар нафасҳо шури аҷз,
 Сози базми зиндагониро ҳамин зеру бам аст.
 Подшоҳӣ дар тилисми серчашмӣ бастаанд,
 Косан чашми гадо гар пур шавад, ҷоми Ҷам аст.
 Аз дуто ғаштан надорад чора нахли мевадор,
 Қомати ҳар кас ба зери бор меояд ҳам аст.
 Яъстамҳид аст ин уммедҳо, хушёр бош,
 Ҳар қадар арзи амалҳо беш фурсатҳо кам аст.
 Бо фуруғи чилваат наззорагиро тоб ку?
 Ранги гул чун оташ афрӯзад, сипандаш шабнам аст.
 Дар бинои ҳайрат аз ҳусни ту мебинам халал,
 Хонаи оина ҳам барпо ба девори нам аст.
 Дарси ибратҳои моро нусхае даркор нест,
 Чашми охуро саводи хеш сармашқи рам аст.
 То нафас боқист, золим нест бе фикри фасод,
 Гушагири фитна мебошад камонро то дам аст.
 Шуъла ҳар ҷо мешавад саргарми таъмири гурур,
 Дог механдад, ки ҳамворӣ бинои муҳкам аст.
 Дӯстон хошо, ки рабти улфат ҳам бигсилад,
 Мавҷҳоро рафтан аз худ ҳам дар оғуши ҳам аст.
 Номдориҳо гирифтोरост дар доми бало,
 Бедил, ангушти шаҳонро тавқи гардан хотам аст.

Дар печу тоби гесу то шонаро арӯсист,
Сайри саводи занчир девонаро арӯсист.
Бе гиря нест мумкин таъмири ҳасрати дил,
То сел мехиромад, вайронаро арӯсист.
Дарё гуҳарфуруш аст аз орамидани мавч,
Гар орзу бимирад, фарзонаро арӯсист.
Айшу нишоти имкон мавқуфи ғафлати мост,
То мо сиёҳмастем, майхонаро арӯсист.
Файзе наметавон бурд, то дил ба ғам насозад.
Оташ зану тараб кун, к-ин хонаро арӯсист.
Дилро баҳори ишрат тарки хаёли ҷисм аст.
Гар сар барорад аз хок ин доноро арӯсист.
Бозори ваҳм гарм аст аз чинси бешуъурӣ,
Дар базми хобнокон афсонаро арӯсист.
Аз лутфи сарфарозон шоданд зердастон,
Дар хандаи суроҳӣ паймонаро арӯсист.
З-он нолае, ки занчир дар пойи шавқ дорад,
Фарзонаро надомат, девонаро арӯсист.
Дар сина бе хаёлат рақси нафс муҳол аст,
То шамъ чилва дорад, парвонаро арӯсист.
Бедил, чаро насӯзам шамъи видоӣ ҳастӣ?
З-он шӯхи ошнокуш бегонаро арӯсист.

Дар сояи абру нигаҳат масту хароб аст,
 Чун тег за сар даргузарад, олами об аст.
 Ошиқ ба чӣ уммед занад фоли тамошо?
 Дар олами найранги ту то чилва ниқоб аст,
 Як гунчаи бедор надорад чамани даҳр,
 Шохи гули ин боғ саросар рағи хоб аст.
 Мо ғаркаи тӯфони хаёлем, вагарна,
 Ин баҳр тунукмоятар аз мавҷи сароб аст.
 Як дидаи тар беш надорем чу шабнам,
 Дар қофилаи мо ҳама минои гулоб аст.
 Парвонаи қомиладаби пойи чароғем,
 Дар кишвари мо болу пари рехта боб аст.
 Фурсатталабӣ лозими анҷоми вафо нест,
 То бисмили мо гарми тапиш гашт, кабоб аст.
 Бемағз бувад донани кишти амали даҳр,
 Дар риштаи мавҷ ар гуҳаре хаст, ҳубоб аст.
 Ибратғаҳи имкон набувад ҷойи иқомат,
 Дар дида нигаҳро ҳама дам по ба рикоб аст.
 Дар ишқ ба маъмурии дил ғарра мабошед,
 Ҳар ҷо қадами сел расидаст, хароб аст.
 Бедории бахтам зи гули обилапойист,
 То гунча бувад, дидаи уммед ба хоб аст.
 Чун ҷавҳари оина зи ҳайрат ҳама хушкем,
 Ҳарчанд рағу решаи мо дар дили об аст.
 Ҷуз сӯзу гудоз аз пари парвона нахондем,
 Ин саҳфаи оташзада ҷузви чӣ китоб аст?
 Бедил, зи суҳанҳои ту маст аст шунидан,
 Таҳриқи забони қаламат мавҷи шароб аст.

Ошиқӣ мақдури ҳар айёш нест,
Ғам кашидан санъати наққош нест.
Хусни маҳбубе, ки моро доғ кард,
Ғар қиёмат фош гардад, фош нест.
Ғар шавӣ огоҳ зи одоби ҳузур,
Маҳрами хуршед чуз хаффош нест.
Бениёзӣ аз тасаннуъ фориг аст,
Базми дил густурдаи фаррош нест.
Ғарди авҳом андаке бояд нишонд,
Ҳастӣ охир арсаи пархош нест.
Шаш чихат фарш аст истигнои факр,
Муфлисӣ дар ҳеҷ ҷо қаллош нест.
Бо такаллуф марғ ҳам зиллаткашист,
Аз кафан гар бигзарӣ, наббош нест.
Нӯҳ фалак аз шури бемағзӣ пур аст,
Ин макон чуз гунбади хашхош нест.
Чашми роҳат чун нафас аз дил мадор,
Хонаи оинаат шаббош нест.
Истиқомат рафта гир аз сози шамъ,
Саркашӣ бо ҳар кӣ бошад, пош нест.
Эй ҳавасмеҳмони хони зиндагӣ,
Ғусса бояд хӯрдан, ин ҷо ош нест.
Дар тагофулхонаи абруи ўст,
Бедил, он тоқе, ки нақшаш қош нест.

Қонуни адаб парадари савту садо нест,
 3-ин соз мағу, то нафасат сурманаво нест.
 Аз ҳар чӣ асар вокашӣ, афсона далел аст.
 Сармояи ин қофила чуз бонги даро нест.
 Ҳар ҳарф, ки омад ба забон, мунфаъилам кард,
 Кам ҷағ аз ин кеш, ҳаданге ки хато нест.
 Ҳиммат чӣ қадар зери фалак бол кушояд?
 Паст аст ба ҳадде, ки дар ин хона ҳаво нест.
 Умрест ки аз сози бадандомии офоқ
 Гар риштаву тобест, ба ҳам тангқабо нест.
 Моро тарии чабха ба ибрат нарасонид,
 Чӣ осарақи саъйи зи дуккони ҳаё нест.
 Бо инчиз расо қобили раҳмат натавон шуд.
 Дасте, ки баланди расадаш, боби дуё нест.
 Ҳуш дор, ки дар сояи девори қаноъат
 Хобест, ки дар хоби ҷуло боли ҳумо нест.
 Вомондаи аҷзем зи афсуни таъаллуқ.
 Гар дил нақашад ришта, нафас обидани нест.
 Аз ҷаҳлу хирад то ҳавасу ишқу муҳаббат.
 Чуз мо чӣ матоъест, ки дар хонаи мо нест?
 Моро қарами оми ту муҳгоҷи ғано кард.
 Гар ҷилва тағофул занад, онна гадо нест.
 Чуз маънӣ аз осори иборат натавон хонд,
 Гар гайри Худо фаҳм кунӣ, гайри Худо нест.
 Ҳар бебасареро накунад маҳраи таҳқиқ,
 Он дастӣ ҳинобаства, ки чуз ранги ҳино нест.
 Бедил, рами фурсат чаманорост дар ин ҷо,
 Гул фикри иқомат чӣ кунад ранг баҷо нест.

Масти ирфонро шароби дигаре даркор нест,
Ќуз тавофи хеш даври соғаре даркор нест.
Саъйи парвозат чу бӯйи гул гар аз худ рафтан аст.
То шикасти ранг бошад, шахпаре даркор нест.
Сӯхтан чун шамъ авчи пояи иқболи мост.
Доғ манзур аст ин чо, ахтаре даркор нест.
Субҳро изхори шабнам хандаи дандоннамоист,
Синачоки шавкро чашими таре даркор нест.
Хиффату тамкин ҳичоби нашъаи ворастигист,
Баҳр агар бошӣ, ҳубобу гавҳаре даркор нест.
Шона гар машшотан зулфат набошад, гӯ, мабош,
Дафтари ошуфтагиро мистаре даркор нест.
Оташи хуршедро набвад кавокиб ҷуз сипанд.
Хусн чун саршор бошад, зеваре даркор нест.
Шуълаҳо дар пардаи саъйи ҷаҳон хобидаанд,
Гар нафас сӯзад касе, оташгаре даркор нест.
Изтироби дил зи ҳар мӯям ҷакидан мекашад,
Чун раги абри баҳорам ништаре даркор нест.
Олами аҷз аст ин чо, чоҳ ку, шавкат кадом?
То тавонӣ, нола кун, карруфаре даркор нест.
Ҳишти бунёди ту бар ҳам чидани мижгон бас аст,
Дар тағофулхона бому манзаре даркор нест.
Зухду тақво ҳам хуш аст, аммо такаллуф бартараф,
Дарди дилро бандаам, дарди саре даркор нест.
Ҳирс қонеъ нест, Бедил, варна аз сози маъош
Он ҷӣ мо даркор дорем, аксаре даркор нест.

Вазъи тартиби адаб дар арсагоҳи лоф нест,
 Қобили ин зеҳ камони қабзаи наддоф нест.
 Аз адам мечӯшад ин афсонаҳои мову ман,
 Гар ба маънӣ ворасӣ, ҷуз хомӯшӣ ҳарроф нест.
 Ғафлати дилҳо ҷаҳонеро мушавваш вонамуд,
 Ҳеч ҷо мувҳиштар аз оинаи нософ нест.
 Роичу қалби дӯкони ваҳм беандоза аст,
 Бо чӣ пардозад димоғи нотавон? Сарроф нест.
 Хоби роҳат муддаёи мунъим аст, аммо чӣ суд?
 Махмале ҷуз бўрӯи фақр тамкинбоф нест.
 Ҳар киро дидам дар ин машҳад, дунимаш кардаанд,
 Теги қотил ҳам бар ин тақдир беинсоф нест.
 Он сӯи хавфу раҷо ҳулди яқин пайдо кунед,
 В-арна имоне, ки машҳур аст, ҷуз аъроф нест.
 Нақши ин дафтар камоҳӣ кашфи таъби мо нашуд,
 Айнаки фитрат дар ин ҷо он қадар шаффоф нест.
 Булфузули ҷуд бош, ин базми ик ром асту бас,
 Ҳар қадар бахшад касе об аз муҳит, исроф нест.
 Аршу фарш ин ҷо муҳоти вусъатободи дил аст,
 Каъбаи моро саводи тангӣ аз атроф нест.
 Толиби фаҳми мусаммой, аёри исм гир,
 Сурати анқо ҳамин ҷуз айну нуну қоф нест.
 Қайди дил, Бедил, губори нанги фитратҳо мабод,
 То зи мино нагзарад, дур даст ин май, соф нест.

То зи пайдой ба гӯшам хонд афсун эҳтиёч,
Рӯзи аввал чун дилам хобонд дар хун эҳтиёч.
Нағмаи қонуни ин маҳфил салои ҷуди кист?
Оламеро аз адам овард берун эҳтиёч.
Хусни ишқе нест ҷуз иқболу идбори зухур,
Лайлии ин базм истиғноста, Маҷнун эҳтиёч.
То нашуд хокистар, аз оташ сиёҳӣ гум нашуд,
Тирабахтиҳо маро ҳам кард собунэҳтиёч.
Сайди найранги таваҳхумро ҷӣ ҳастӣ, ку адам?
Пеш аз ин хунам гано мерехт, акнун эҳтиёч.
Дархури ҷоҳ аст иброми фузулиҳои табъ,
Симу зар чун беш шуд, мегардад афзун эҳтиёч.
Бо лаимон гар чунин ҳирси гадотабъат хуш аст,
Боядат зери замин бурдан ба Қорун эҳтиёч.
Гар лаб аз изҳор бандӣ, ашк миҷгон медарад,
То кучо бояд нухуфт ин ноламазмун эҳтиёч?
Субҳи ин вайрона бо он бетаъаллуқ зистан
Мебарад аз як нафас ҳастӣ ба гардун эҳтиёч.
Арзи матлаб нармии гуфтор иншо мекунад,
Ҳарфи номавзуни моро кард мавзун эҳтиёч.
Ҳамчу аҳли қабр, Бедил, бенафас бошӣ, хуш аст,
То набандад риштаат бар сози гардун эҳтиёч.

Шуд лаби ширинадояш бо ман аз ибром талх,
Аз тақозои ҳавас кардам майи ин чом талх.
Пухтагӣ дар табъи ноқис бедимоғи тӯҳмат аст,
Дуд меояд бурун аз чӯбҳои хом талх.
Имтидоди умр бурд аз чашми мо завқи нигоҳ,
Кухнагиҳо кард охир мағзи ин бодом талх.
Душмани амн аст мавқеъношиноси дам задан,
Зиндагӣ бар худ макун чун мурғи беҳангом талх.
Ҳирси зар, он ғаҳ ҳаловат? Ихтироъи ваҳми кист?
Комҳо дар чуши саффо мешавад ноком талх,
Бе судое нест шӯҳратҳои иқболи ҷаҳон,
Мавҷи чин зад, баски шуд оби ақиқ аз ном талх.
Ҷавҳари фитрат макун ботил ба тамҳиди гараз,
Эй басо мадҳе ки шуд 3-ин шева чун дашном талх.
Баски дорад табъи халқ аз ҳақгузорӣ инфӣёол,
Додани ҷон нест инчо чун адои вом талх.
Интизори сайди матлаб саҳт роҳатдушман аст,
Хоб натвон ёфт ҷуз дар дидаҳои дом талх.
Гар зи идбор оғай, бигзар зи иқболи ҳавас,
Тарки огози ҳаловат нест чун анҷом талх.
Мекунад, Бедил, табассум зикри чашмашро илоҷ,
Пистааш хоҳад намак зад, гар шавад бодом талх.

Азбаски ба таҳсили гано хирси ту чон канд,
Қабр аст, нигине ки ба номи ту тавон канд.
Ќуз тухми надомат чӣ кунад хирман аз ин дашт?
Беҳосили ҷаҳде, ки замини дигарон канд.
Чун шамъ дар ин варта фуру рафт ҷаҳоне,
Растан чӣ ҳаёл аст зи ҷоҳе ки забон канд?
Имруз ба ҳукми асари лофи таҳаввур
Рустам зани мардест, ки боли магасон канд.
Дар ҳар кафи ҳоке ду ҷаҳон решаи мастист,
Бо қуввати тақво натавон беҳи разон канд.
Зухҳод зи бас ҷонбалаби сарфаи ришанд,
Дар мотами ин мурдадилон мӯ натавон канд.
Фарёд, ки роҳе ба ҳақиқат накушудем,
Нақбе ки ба дил канд нафас, сахт ниҳон канд.
Чун гунча ба ҷамъияти дил сохта будем,
Ин уқда кӣ во кард, ки моро зи миён канд?
Дар дил ҳавасе по нафушурд аз рами фурсат,
Ҳар сабза ки бар реша зад, ин оби равон канд.
Печу хами ин уқда кушудем ба пирӣ,
Яъне, ки ба дандон натавон дил зи ҷаҳон канд.
Бедил, на дунёст қарорат, на ба уқбо,
Хурдаст хаданги ту аз ин ҳафт камон канд.

Аз чарх на ҳар аблаҳу нодон гила дорад,
Қойи гила ин аст, ки инсон гила дорад.
Асбоб бар озодадилон сахт ҳиҷобест,
Наззора зи ҷамъияти миҷгон гила дорад.
Занҷир зи девона надид улфати ором,
Аз ваҳшати дил турраи ҷонон гила дорад.
Бар ваҳшати ашкам табу тоби мижа бор аст,
Ин мавҷ зи печу хама домон гила дорад.
Изҳор арақи ҳиҷлати дебоҷаи шарм аст,
Мактуби манн аз шӯҳии унвон гила дорад.
Тарсам, шавад озурда зи тоби ниғаҳи гарм,
Рухсори ту, к-аз сояи миҷгон гила дорад.
Аз тоқати доғам ҷигари шӯъла кабоб аст,
Аз обилаам хори мағелон гила дорад.
Ашки тапишшоҳанги ҷунунам, ҷӣ тавон кард?
Осудагӣ аз хонабадушон гила дорад.
Зинҳор, ба худ низ тараҳҳум нанмӯй,
Имрӯз дар ин анҷуман эҳсон гила дорад.
Бедил, манам он гавҳари дарёи таҳаммул,
К-аз лангари ман шӯриши тӯфон гила дорад.

Эҳтиёче, ки сари мард ба ҳам мерад,
Обру мебараду чабҳаи нам меорад.
Ҳама кас гурсинаи хирс ба завқи серист,
Ранчи боре, ки кашад пушт, шикам меорад.
Тарки Симу дирам аз халқ чӣ имкон дорад?
Пушти даст аст, ки нохун зи адам меорад.
Комҷӯён, талаби ҳиммат аз афсӯс кунед,
Ки зи асбоби ҷаҳон даст ба ҳам меорад.
Гули ин боғ зи найранги шукуфтан афсурд,
Бохабар бош, ки шодӣ ҳама ғам меорад.
Дар вафо мункири анҷоми муҳаббат нашавӣ,
Барҳаман оташе аз санги санам меорад.
Булбулон, даъвати парвона ба гулшан макунед,
Ранги гул тоби пари сӯхта кам меорад.
Ҷараси қофилаи ишқ хуруши ҳавас аст,
Нест ҷуз гарди ҳудус он чӣ қидам меорад.
Он сӯйи хок набурдем суроғи таҳқиқ,
Қосиди мо хабар аз нақши қадам меорад.
Эй биноят ҳавасэҷодкуни души ҳубоб,
Нафасат гар ҳама бор аст, кӣ ҳам меорад?
Ту диле чамъ кун, ин тафриқаҳо ин ҳама нест,
Сари сад ришта ҳамин уқда баҳам меорад.
Ҳама ҷо муфтбари холи зиёдӣ, Бедил,
Тоси ин нард барои ту чӣ кам меорад?

Ин қадар риш чӣ маънӣ дорад?
Гайри ташвиш чӣ маънӣ дорад?
Одамӣ-хирс, чӣ зулм аст охир?
Марди ҳақ-меш, чӣ маънӣ дорад?
Ҳазар аз зоҳиди мисвокбасар,
Ақрабу неш чӣ маънӣ дорад?
Даъвии пуч ба ин сомон риш
Наравад пеш, чӣ маънӣ дорад?
Як нахуд каллаву даҳ ман дастор,
Ин каму беш чӣ маънӣ дорад?
Шайх бар арш напарад, чӣ кунад?
Гайри пар риш чӣ маънӣ дорад?
Бедил, ин ҷо ҳама риш асту фаш аст,
Маслаку кеш чӣ маънӣ дорад?

Ба шухй зад тараб, ғам офариданд,
Мукаррар шуд асал, сам офариданд,
Нисори нозе аз андеша гул кард,
Ду олам ҷон ба як дам офариданд.
Ба захми изтироби бисмили мо
Зи хуни рафта марҳам офариданд.
Шикасти офият оҳанг ғардид,
Ба ҳар ҷо сози одам офариданд.
Ҷаҳон ҷуши баҳори бениёзист,
Ба як сурат ду гул кам офариданд.
Ба ҳар ҷо ваҳшати мо арза доданд,
Шарору барк берам офариданд.
Гули ин бӯстон офатбаҳор аст.
Шикасту ранг тавҳам офариданд.
Ба таскини дили маҷрӯҳи бисмил
Пари афшонда марҳам офариданд.
Ба пирӣ гиря кун, к-оинаи субҳ
Барои арзи шабнам офариданд.
Каримон, хун шавед аз хичлати ҷуд,
Ки шухрат хоси Ҳотам офариданд.
Ҷу моҳи нав ҳамаи вазъи сучудам
Зи пешонӣ муқаддам офариданд.
На маҳмурӣ, на мастӣ, чист Бедил?
Димоғат аз ҷӣ олам офариданд?

Бе занг дар ин маҳфил оина намебошад,
 Он дил, ки тикӣ бошад аз кина, намебошад.
 Ҳар чилва ки дар пеш аст, гардаш ба қафо дарёб,
 Фардоии ин олам бе дина намебошад.
 Маҷнун ба кӣ дил бандад, ҳасрат ба чӣ пайвандад?
 Дар қисвати урёнӣ ин пина намебошад.
 Ҳайф аст кашад фурсат дарди сари маҳмурӣ,
 Дар ҳафтаи майхорон одина намебошад.
 Як риш ба сад қавсар арзон нақунӣ, зоҳид,
 Дар чорсӯи ҷаннат пашмина намебошад.
 Ёрон, мижа бардоред, муфт аст фалактозӣ,
 Ин манзари ҳайратро як зина намебошад.
 Дар корғаҳи таҷдид якдаст ҷамансозист.
 Тақвими баҳор ин ҷо порина намебошад.
 Ҳар тавҳар аз ин дарё дорад садафи дигар,
 Дил дар қафи дилдор аст, дар сина намебошад.
 Гар аҳли суҳан, Бедил, сомони ғано хоҳанд,
 Чун нусхаи ашъорат ганҷина намебошад.

Бе факр ошкор нагардад иёри мард,
Бахти сияҳ бувад маҳаки эътибори мард.
Поси виқору садди Сикандар баробар аст,
Ќуз обрӯ чу теғ нашояд ҳисори мард.
Дунё зи аҳли чуд ба худ ноз мекунад,
Зин бева нест, то бувад андар канори мард.
Ҳиммат баланд дор, к-аз асбоби эътибор
Беғайратист, он чӣ наёяд ба кори мард.
Дар арсае, ки по фушурад ғайрати сабот,
Кӯхсорро ба нола насанчад виқори мард,
По бар ҷаҳони пуч задан нанги ҳиммат аст.
Дар пунбазори ҳез наяфтад шарори мард.
Беш аст азми шер ба ғови баландшоҳ,
Бар хасми бесилоҳ далерист ори мард.
Ќуз синасофӣ оинаи муддаё набуд,
Ҳар ҷо намуд ҷавҳари ҷуръат ғубори мард.
Ин ҷо ба оби теғ ба хун ғӯта хурдан аст,
Оина то кучо шавад оинадори мард?
Гандум ба ғайри офати Одам чӣ доштаст?
Ё Раб, ту шакли зан написандӣ дучори мард.
Он ҷо, ки чархи дун кунад имдоди нокасон,
Ҳез аз фишори хуся барорад димори мард.
Баргаштааст баски дар ин аср таври халқ,
Номардии зане, ки нагардад савори мард.
Бедил, замона душмани арбоби ғайрат аст,
Тарсам, ба дасти ҳез диҳад ихтиёри мард.

Пир хамёзакаши вазъи чавон мебошад,
 Ҳасрати тир дар оғуши камон мебошад .
 Навбаҳори чамани умр ҳамин хомушист,
 Гуфтугу сарсари тамҳиди хазон мебошад.
 Фафлат аз мунтазири васл хаёлест муҳол,
 Чашм агар баста шавад, дил нигарон мебошад.
 Роҳбари олами болост хаёли қади ёр,
 Хизри ин бодия чун сарв чавон мебошад.
 Қатъи занҷир зи Маҷнуни ту натвон кардан,
 Мавҷ чузви бадани оби равон мебошад.
 Чӣ хаёлест, навое зи таманно накашем?
 Ки нафас риштаи қонуни ғигон мебошад.
 Сахт дур аст аз ин домғаҳ озодии мо,
 Мижа аз беҳабарӣ болфишон мебошад.
 Хотири нозукӣ мо эмин аз офот нашуд,
 Санг дар корғаҳи шишагарон мебошад.
 Сари таслими сабукмоя ба бекадриҳост,
 Чинси моро ба кафи даст дӯкон мебошад.
 Булбули тифлмизочам, ба кучо дил бандам?
 Гули ин боғ зи рангинқафасон мебошад.
 Қаҷадоёна ба арбоби матолиб сар кун,
 Ростӣ бар дили ин қавм синон мебошад.
 Чашм то во кунӣ, аз хеш бурун тохтаем,
 Сурати оина доманбамиён мебошад.
 Софмашраб дузабонӣ написандад, Бедил,
 Ҳар чӣ дар дил, ба лаби об ҳамон мебошад.

Пеши арбоби ҳасаб тарки насаб бояд кард,
Пардаи дидаву дил фарши адаб бояд кард.
Корвонҳо ҳама маҳмилкаши яъс аст ин ҷо,
Ноларо бадрақои саъйи талаб бояд кард.
Бонси гиря дар ин дашт агар чизе нест,
Алами бекасие ҳаст, сабаб бояд кард.
Гар шавад пеши ту манзури нисори ниғаҳе,
Гавҳари ҷон ба ҳавас тухфаи лаб бояд кард.
Ҷамъ будан ба парешонсифатӣ осон нест,
Рӯзҳо дар қадами зулфи ту шаб бояд кард.
З-ин таваҳҳумкада сомони дигар натвон ёфт,
Ҷуз даме чанд, ки исори таъаб бояд кард.
Тарки лаззоти ҷаҳон муфти саломат шумаред,
Ин шакар қобили он нест, ки таб бояд кард.
Ҷайбҳо мавҷи тарабгоҳи ҳузури дарёст,
Фикри худ кун, гарат андешаи Раб бояд кард.
Нами обу кафи хоке ба ҳам омехтааст,
Ҳар чӣ ояд зи ту, корест аҷаб, бояд кард. .
Бедил, ин анҷумани ваҳм дигар натвон ёфт,
Дард ҳам муфти тамошост, тараб бояд кард.

То маҳи нав бар фалак болкушо меравад,
 Дар назарам рахши умр наълнамо меравад.
 Хоҳ нафас фарз кун, хоҳ ғубори ҳавас,
 Не саҳар асту на шом, сели фано меравад.
 Қатъи нафас то ба ҷост, хоки ҳамин манзилем,
 Шамъ раҳаш зери пост, саъй кучо меравад?
 Нашвунумо гуфтугӯст дар чамани эҳтиёч,
 Ру ба фалак якқалам дасти дуъо меравад.
 Қофилаи аҷзу боз ҳукми «ба ҳар су битоз»,
 Олами вомондагист, обилаҳо меравад.
 Сачда намехоҳадат заҳмати ҷаҳди қадам.
 Чун сарат афтод пеш, навбати по меравад.
 3-ин ҳама боғу баҳор дасти ба хам суда гир,
 Фурсати ранги ҳино аз кафи мо меравад.
 Дар чамани эътибор гар ҳама сайри дил аст,
 Чашм нахоҳӣ кушуд, арзи ҳаё меравад.
 Ҳарзахиром аст ваҳм, беҳудатоз аст фикр,
 Ҳеч кас огоҳ нест, омада ё меравад?
 Мавсими пирӣ расид, он ҳама бар худ мабол,
 Руз ба фасли шито гунчақабо меравад.
 Ҳайати шамъанд халқ, сози иқомат кирост?
 По агар афшурдаанд, сар ба ҳаво меравад.
 То ба кучо боядам, мотами худ доштан?
 Бо нафасам умрҳост, оби бақо меравад.
 Мақсаду мухтори шавқ Каъбаву бутхона нест,
 Бесабабу беталаб, дил ҳама ҷо меравад.
 Ин ки ба худ чидаем фурсати нозу ниёз,
 Дилбари мо як-ду гом по ба ҳино меравад.
 Ҳарчи гузашт аз назар, нест бурун аз ҳаёл,
 Бедил аз ин домғох рафта кучо меравад?

Чамъият аз он дил, ки парешони ту бошад,
Маъмурии он шавқ, ки вайрони ту бошад.
Умрест дили хуншуда бетоби гудозест,
Ё Раб, шавад оинаву хайрони ту бошад.
Сад чарх тавон рехт зи парвози губорам,
Он руз, ки дар сояи домони ту бошад.
Доғам, ки чаро пайкари ман соя нагардид?
То дар қадами сарви хиромони ту бошад.
Ушшоқ баҳори чаманистони хаёланд,
Пушидагӣ оинаи урёни ту бошад.
Ҳар нақши қадам хумкадаи олами нозест,
Ҳар ҷо асари лағзиши мастони ту бошад.
Наззора зи кавнайн ба кавнайн напардохт,
Пайдост, ки хайрони ту хайрони ту бошад.
Мапсанд, ки дил дар тапиши яъс бимирад,
Қурбони ту, қурбони ту, қурбони ту бошад.
Сарҷӯша табассумкадаи нози баҳор аст,
Чине ки шиканпарвари домони ту бошад.
Дар дил тапише мехалад аз шубҳаи ҳастӣ,
Ё Раб, ки нафас ҷунбиши мижғони ту бошад.
Бедил, суханат нест ҷуз иншои таҳайюр,
Ку оина, то сафҳаи девони ту бошад?!

Чоки кисвати ғақрам ранги ханда мерезад,
 Баҳя бебаҳоре нест, гул зи жанда мерезад.
 Дар димоги парвона бол мезанад ашкам,
 Қатраҳои ин борон пур тапанда мерезад.
 Дар адам ҳам аҷзоям дастгоҳи зинҳорест,
 Ин губор бар ҳар хок хаткашанда мерезад.
 Реша дар ҳаво дорем, то кучо ҳавас корем?
 Донаи шарар дар хок норасанда мерезад.
 Боғи мо чаман дорад дар замини хомӯшӣ,
 Гунча бошу гул мечин, гул ба ханда мерезад.
 Беҳабар, нагардидӣ маҳрами кафи афсӯс,
 К-ин дуруштии табъат аз чӣ ранда мерезад?
 Гарди нотавони мо чанд бар ҳаво бошад?
 Гар ҳама фалактоз аст, боли канда мерезад.
 Нома гар ба роҳ афканд, узрҳои қосид бош,
 Болҳо чу шамъ ин ҷо аз паранда мерезад.
 Ҷавҳари талош аз хирс поймоли нокомист,
 Ҳар арақ ки мо дорем, ин даванда мерезад.
 Поси обрӯ то хун фарқи нозуке дорад,
 Ин ба тег мерезад, он ба ханда мерезад.
 Ҷуз ҳаё намебошад ҷавҳари карам, Бедил,
 Ҳар чӣ резише дорад, сар фиканда мерезад.

Хусни бешарм аз хучуми булхавас махшар шавад,
Эмин аз гулчин набошад, боғ чун бедар шавад.
Содалавҳиҳои дил умрест сармашқи ғаност,
Орзу, ё Раб, мабод, ин сафҳаро мистар шавад.
Хоки арбоби назар сомони нури оғаҳист,
Сурма бояд кард, агар оина хокистар шавад.
Шуҳии ҳарф аз забони шармсори мо махоҳ,
Тоир аз парвоз мемонад, чу болаш тар шавад.
Сафҳаи дилро ба доге метавон оина кард,
Лафз аз як нуқта соҳибмаънии дигар шавад.
Осмон, мушқил, ба осонӣ диҳад пардозии дил,
Баҳр тӯфонҳо кунад, то қатрае гавҳар шавад.
То тавонӣ, сар матоб аз ҷодаи таслими ишқ,
Хок, чун дар сояи хуршед хобад, зар шавад.
Соявор аз бекасиҳо ҳилаҷуӣи ғайратам,
Бар сарам гар хок ҳам дасте кашад, афсар шавад!
Ҳасрати махмурии он чашми майгун бурдаам,
Сарнавишти хоки ман, ё Раб, хати соғар шавад.
Эй ҷунунтаъмир, аз ташвиши осудан баро,
Ҷони сахтат чанд хишти ин куҳанманзар шавад?
Орамидан ку, гирифтаам, соҳате чун гирдбод
Дар сари хокат ҳавое печадӯ афсар шавад?
Бедил, аз саргаштагонӣ, манзилат оворагист,
Изтиробат чанд чун реги равон роҳбар шавад?

Хориҷи абнои чинс аст, он ки мавзун мешавад,
 Қатра чун гардад гуҳар, аз баҳр берун мешавад.
 Бо ҳама афсурдагӣ, гар роҳи фикре во кунам,
 Чайби манн хумхонаи чӯши Фалотун мешавад.
 Шабнаму гул ғайри расвой чӣ дорад з-ин чаман?
 Гиряи бедардии мо хандамакрун мешавад.
 Хонадорӣ дигару саҳронавардӣ дигар аст,
 Тоби дилтангӣ надорад, он ки Маҷнун мешавад.
 Аз чунуни карруфар бар чарх мафрозед сар,
 К-ин садои кӯҳ охир гарди ҳомун мешавад.
 Бо кафан созед пок олоиши нанги ҳасад,
 Қома чун шуд шухгин, мӯхтоҷи собун мешавад.
 Саъд агар хонӣ, чӣ ҳосил тинати манҳусро?
 Ҳамчунон масх аст, агар бузина маймун мешавад.
 З-ин ганоҳо он чӣ хоҳӣ, аз сафои дил талаб,
 Чун ба сайқал мерасад оина, Қорун мешавад.
 Бе такаллуф нест мавқуфи ду мисраъ вазъи байт,
 Чун ду дар марбути ҳам шуд, хона мавзун мешавад.
 Бар сарам гар соя афтад з-он ҳинои нақши по,
 Чун баҳор аз сояи манн хок гулгун мешавад.
 Ҷаҳдҳо бояд, ки ҷоме з-ин чаман орей ба даст,
 Об то гул ҳар қадам ранге дигар хун мешавад.
 То каят кулқулнавоиҳои оҳанги шабоб?
 Эй чунунпаймои гафлат, шиша вожун мешавад.
 Бедил, ашъори ман аз фаҳми касон пӯшида монд,
 Чун иборат нозук афтад, ранги мазмун мешавад.

Дил аз дами муҳаббат чандин футур дорад,
Ин бода сахт тунд аст, бар шиша зӯр дорад.
Номаҳрами қазой, шӯҳӣ макун дар ин дашт,
К-он барқ бар сиёҳӣ чашме зи дур дорад.
Бо инхирофи ҳар вазъ нанги таҷоҳуле ҳаст,
Чашми тағофулиншо тақлиди кӯр дорад.
Ҳамсанги хомкорон мапсанд пухтагонро,
Алмоси маъдани мо шарм аз булӯр дорад.
Ошиқ ба азми мақсад муҳтоҷи роҳбар нест,
Парвона дар таҳи бол мактуби нур дорад.
Гар аз ҳами кулоҳ аст арзи ҷалоли шоҳон,
Гарди шикасти мо ҳам аҷзи ғаюр дорад.
Гар марди эҳтиётӣ, аз худ мабош ғофил,
Туфон ба ҳар масомат чандин танӯр дорад.
Талх аст айши имруз аз гуфтугӯи фардо,
Дар хонае ки моем, ҳамсоя шӯр дорад.
Ноқобили тавозуъ мағзар зи базми аҳбоб,
Оҳ аз касе, к-аз ин об бе пул убуру дорад.
Нанг аст ваҳми тимсол дар ҷилавгоҳи таҳқиқ,
Машшота беҳ, к-аз ин базм оина дур дорад.
Аз худ баромадан низ дар кеши аҳли таслим,
Ҳарчанд саркашӣ нест, вазъи гуруру дорад.
Бедил, камоли ҳар чиз бар ҷавҳар аст мавкуф,
Ҷоёе ки ман набошам, ибрат қусуру дорад.

Дил аз вусъат агар шоне надорад,
Биёбон ҳам биёбоне надорад.
Дар ин дарё надомат эътибор аст,
Гухар чуз ашки урёне надорад.
Чунун менолад аз бедастгоҳӣ,
Ки урёнӣ гиребоне надорад.
Ту хоҳе шиша бишкан, хоҳ соғар,
Тараб чуз ранг сомоне надорад.
Ба худ мебол, лек аз гусса хӯрдан,
Танӯри орзу ноне надорад.
Муҳаббатпешай, бигдозу хун шав,
Ки дарди ишқ дармоне надорад.
Кашад чун гирдбод охир зи ҳалқат
Гиребоне, ки домоне надорад.
Дари дил мезанӣ, озодият ку?
Магар оина зиндоне надорад?
Муҳаббат дастгоҳи офият нест,
Таҳайюр рабти мижгоне надорад.
Тазаллум дурӣ аз асл аст, варна
Нафас дар сина афгоне надорад.
Таҳайюрбисмили ашки ниёзам,
Ба хун ғалтиданаҷ чоне надорад.
Агар ишқи бутон куфр аст, Бедил,
Касе чуз кофир имоне надорад.

Дил ҷаҳони дигар аз миръоти якдигар шавад,
Нусха бардоред чандон, к-ин варақ дафтар шавад.
Ноз дорад риштаи ошуфтагиҳои ниёз,
Зулфи маъшук аст кори ман, агар абтар шавад.
Маҳв гардидан саропойи маро оина кард,
Чун ниғаҳ дар ҳайрат афтад, олами дигар шавад.
То диҳад ҳар зарраи ман арзи ҳасратномае,
Ин кафи ҳоке ки дорам, кош, мушти пар шавад.
Эй фалак, аз мушти хоки ман барангезон губор,
Шояд, ин нанги ҳаюло қобили пайкар шавад.
Бо насаб мӯхточ набвад соҳиби касби камол,
«Бениёз аз баҳр гардад, қатра чун гавҳар шавад».
Субҳадорон пур чунунпаймои бекайфиятанд,
Қодаи ин корвон, ё Раб, хати соғар шавад.
Ҳамчу акси занг аз оина мегардад аён,
Бар руҳи вайронаам маҳтоб агар чодар шавад.
Нест гайр аз вазъи хомӯшӣ зи фарёдам баланд,
Ҳамчу най гар банд-бандам пояи минбар шавад.
Бе хамӯшӣ нест мумкин поси тамкин доштан,
Мавҷ дар гавҳар ҳазад, ҳар ҷо нафас лангар шавад.
Бедил, одам бош, фикри рокибу маркуб чист?
Аз ҳавас то кай касе полони гову хар шавад?

Дилдор гузашту ниғаҳи бозпасин монд,
 Аз рафтани ӯ он чӣ ба мо монд, ҳамин монд.
 Чун шамъ, ки хокистараш оинаи доғ аст,
 Ман сӯхтаму чашми сиёҳе ба камин монд.
 Дигар чӣ нисори ту кунад мушти губорам?
 Як сачда ҷабин доштам, он ҳам ба замин монд.
 Гар хуш бувад, ибрати шӯҳратталабиҳост
 Хамёзаи хушке, ки зи шоҳон ба нигин монд.
 Гарди нафаси туст парафшони таваҳҳум,
 3-ин анҷумани шавқ на он рафту на ин монд.
 А з нақши ту дорад ҳалал оинаи таҳқиқ,
 Ҳар ҷо асари ваҳму гумон рафт, якин монд.
 Ҳарчанд губорам ҳама бар боди фано рафт,
 Уммед ба кӯйи ту ҳамон хокнишин монд.
 Бебаргиям аз кулфати асбоб баровард,
 Кӯтоҳии домони ман аз ғорати чин монд
 Хокистари ман назри насими сари кӯйест,
 Ин гард, муҳол аст, тавонад ба замин монд.
 То мунтахабе вокашам аз нусхаи таслим,
 Чун моҳи навам як хама абрӯ зи ҷабин монд.
 Дунболаи минои зи каф рафта тарангест,
 Дил рафту ба гӯшам асари оҳи ҳазин монд.
 Бедил, ба раҳаш доғи замингирии ашкам,
 Сар дар раҳи ҷонон натавон хуштар аз ин монд.

Рамзошнои маънӣ ҳар хирасар набошад,
Таъби салим фазл аст, ирси падар набошад.
Ғафлат баҳона мушток, хобат фасонамоил,
Бар дида сахт зулм аст, гар гуш кар набошад.
Ифшои рози улфат бар шарм воғузORED,
Накшояд ин гирахро, дасте ки тар набошад.
Бар осмон расидем, рози дирун надидем,
Ин ҳалқа шубҳа дорад, беруни дар набошад.
Халку ҳазор савдо, мову чунуни даште,
К-он ҷо зи бекасиҳо ҳоке ба сар набошад.
Чини кудурате ҳаст бар ҷабҳаи нигинҳо,
Таҳсили номдорӣ бе дарди сар набошад.
Имрӯз қадри ҳар кас миқдори молу ҷоҳ аст,
Одам наметавон гуфт онро, ки ҳар набошад.
Дар ёди домани ӯ моему дил тапидан,
Мушти губори моро шугли дигар набошад.
Накди ҳаёт то кай дар кисаи таваҳҳум?
Оҳе, ки мо надорем, гӯ, дар чигар набошад.
Он бех, ки барқи гайрат бунёди мо бисузад,
Оинаему моро тоби назар набошад.
Пайдост аз надомат узри заъифии мо,
Шабнам ҷӣ вонамояд, гар чашми тар набошад?
Гардонда гир, Бедил, авроки нусхаи ваҳм,
Фурсат баҳори ранг аст, ранг ин қадар набошад.

Зи дуне чӣ гирад, агар мард гирад?
Магар домани ҳиммати фард гирад.
Хичил меравам аз зиёнгоҳи ҳастӣ,
Адам то чӣ аз ман раҳовард гирад?
Арақ дорад оина аз шарми рангам,
Бигӯ, то гулоб аз гули зард гирад.
Таносони иқболи бахти сиёҳам,
Ҳумо боядам сояпарвард гирад.
Абас латмафарсон мавту ҳаётам,
Фалак то каям мӯҳраи нард гирад?
Шаби қонеъон аз саҳар меҳаросад,
Мабодо, саводи вафо гард гирад.
Ба хокам фуру бурд имдоди гардун,
Кам аз пост, дасте ки номард гирад.
Зи бас яъс дарҳам шикастаст рангам,
Гар оина гирам, дилам дард гирад.
Аз ин боги ибрат начӯшид, Бедил,
Димоге, ки бӯйи дили сард гирад..

Сухан зи машқи адаб мавчи гавҳараш гиред,
Кам аст лағзиши хат, гар ба мистараш гиред.
Ба бастани мижа хатм аст дарси илму амал,
Ҳамин варақ ба ҳам ореду дафтараш гиред.
Муҳити ишқ талоши дигар намехоҳад,
Гираҳ хуред ба таслиму гавҳараш гиред.
Ҳамон бачост худороии димоғи фузул,
Чу шамъ гар ҳама бо ҳар гуле сараш гиред.
Мизочи дун ба такаллуф ғанӣ намегардад,
Сум аст, агар суми ҳар ҷумла дар зараш гиред.
Ба вазъи ибрат агар мумтаҳин шавад тавфик,
Зи худ баромадане ҳаст, минбараш гиред.
Гувоҳи даъвии ишқ инфиъоли ҷуръатҳост,
Ҷабин агар арақиншост, маҳзараш гиред.
Хаёли нестӣ осудагист пеш аз марғ,
Саре ки нест даме зери ин параш, гиред .
Баҳор номаи ёрони рафта меорад,
Гуле ки во кунад оғуш, дар бараш гиред.
Димоғи фурсат агар қадрдони сирри дил аст,
Ниғаҳ зи хона бурун меравад, дараш гиред.
Даме ки фурсати мавҳуми мо расад ба ҳисоб,
Шарори ҳар ҷӣ ақал ҳаст, аксараш гиред.
Камоли Бедил агар хаймаи уруч занад,
Зи хок як-ду варақ соя бартараш гиред.

Олами гирифторӣ хуш тасалсуле дорад,
 Ҷуши нолаи занчир боғи сунбуле дорад.
 Ҳамчу кӯзаи дӯлоб ҳар чӣ зери гардун аст,
 Ё тараққиоханг аст, ё таназзуле дорад.
 Парфишони ишқ аст рангу бӯи ин гулшан,
 Ҳар гуле ки мебинӣ, боли булбуле дорад.
 Гар таъаллуқи асбоб арзи сад чунун ноз аст,
 Бениёзии мо ҳам як тагофуле дорад.
 Бори шиквапаймоя бар дили пур афтодаст,
 То тихӣ намегардад, шиша кулкуле дорад.
 Хоҳ бар тааммул зан, хоҳ лаб ба ҳарф афкан,
 Сайри ин баҳористон гунчаву гуле дорад.
 З-инфиёли махмурӣ сархуши тасаллӣ бош,
 Ҷабҳа то арақпаймост, соғари муле дорад.
 Ранчи зиндагӣ бар мо нестӣ гуворо кард,
 З-ин муҳит бигзаштан дар назар пуле дорад.
 Мекашад асиронро аз қиёмат онсӯтар,
 Шоҳиди амал, Бедил, турфа кокуле дорад.

Акл агар сад анчуман тadbир равшaн мекунад,
Фикри Маҷнун сатре аз занҷир равшaн мекунад.
Доғи навмедӣ диле дорам, ки дар ҳар дам задан
Шамъҳо аз охи бетаъсир равшaн мекунад.
Оламе ҷашм аз мазори мо ба ибрат об дод,
Ҳоки мо ғайзи ҳазор иксир равшaн мекунад.
Нанги расвой надорад соз, то ҳомӯшнавоcт,
Рамзи сад айбу ҳунар тақрир равшaн мекунад.
Мешавад зохир ба пирӣ маънии тӯли амал,
Ҷавҳари ин му сафои шир равшaн мекунад.
Ғофилонро нури таҳқиқ аз саводи ғақр неcт,
Тӯтиё кай дидаи таcвир равшaн мекунад?
Аз рағи гул метавон ғаҳмид мазмуни баҳор ,
Ғайзи маъниҳои мо таҳрир равшaн мекунад.
Нола имшаб меҳалад дар дил зи заъфи пирҷам,
Шамъи бедоди камонро тир равшaн мекунад.
Олами дилро иёр аз даcтгоҳи нола гир,
Вуcъати саҳро рами нахчир равшaн мекунад.
Аз арақ бар ҷабҳаи афсун ҷарогон хондаем,
Базми моро хичлати тақсир равшaн мекунад.
Интизори ғайзи ишк аз ҳомии худ мекашам,
Ҷуби тарро саъйи оташ дер равшaн мекунад.
Ҳеҷ касс бар дар назад, Бедил, зи зиндонгоҳи ҷарх,
Аҷзи мо ин ҳонаи дилгир равшaн мекунад.

Муҳаббат ситамгар набошад, набошад,
 Вафо заҳматовар набошад, набошад.
 Дили чамъ муҳрест бар ганчи иқбол,
 Агар киса пурзар набошад, набошад.
 Шукӯхе, ки дорад чаҳони қаноъат,
 Ба Ҳоқону Қайсар набошад, набошад.
 Диле мегудозам ба сад ҷуши мастӣ,
 Маям гар ба согар набошад, набошад.
 Дар афсурданам хуфта парвози анқо,
 Чу рангам агар пар набошад, набошад.
 Ҳавасҷавҳари тарбият нест ҳиммат,
 Фалак сифлапарвар набошад, набошад.
 Чӣ ҳарф аст лағзиш ба рафтори маънӣ?
 Хате гар ба мистар набошад, набошад.
 Ба ҷоёе ки бошад уручи ҳақиқат,
 Агар чарху ахтар набошад, набошад.
 Чунон бош ғориғ зи бори таъаллуқ,
 Ки бар дӯш агар сар набошад, набошад.
 Якине, ки аз шубҳаи дурбинӣ
 Лаби ёр Кавсар набошад, набошад.
 Ба хеш ошно шав, чи воҷиб, чи мумкин,
 Аразро ки ҷавҳар набошад, набошад.
 Паёмест ин эътибороти ҳастӣ,
 Ки ҳар ҷо паямбар набошад, набошад.
 Аз он остон хоҳ матлуби ҳиммат,
 Ки чизе бар он дар набошад, набошад.
 Зи аъдоди халқ он чӣ вомешуморӣ,
 Агар воҳид аксар набошад, набошад.
 Асар номдор аст, з-оина магзар,
 Гирифтам, Сикандар набошад, набошад.
 Чи дунё, чи уқбо, ҳаёл аст, Бедил,
 Ту бош, ину он гар набошад, набошад.

Вазъи фалак он чо ки ба як ҳол набошад,
Ранги ману ту чанд сабукбол набошад?
То вонигарӣ, рафтай аз дидаи аҳбоб,
Об он ҳама зиндонии ғирбол набошад.
Гардан нафарозӣ, ки дар ин мазраъи ибрат
Чун дона саре нест, ки помол набошад.
Дилро нафиребӣ ба фусунҳои таъаюн,
Ороиши ин оина тимсол набошад.
Айбе батар аз лофи камолот надидем,
Шарме, ки лабат ташнаи табхол набошад.
Аз шукри муҳаббат дили мо беҳабар афтод,
Дар қаҳти вафо чурми маҳу сол набошад.
Имрӯз гар инсоф диҳад доди табойеъ,
Кас мунтазири Махдию Дачҷол набошад.
Эй оина, ҳар сӯ гузарӣ, муфти тамошост,
Уммед, ки оҳет ба дунбол набошад.
Домони карӣ гиру навои ҳама бишнавар,
То пеши ту соҳибғаразе лол набошад.
Хиффат макаш аз халқу ба изҳори ғано куш,
Ҳарчанд ба дасти ту зару мол набошад.
Дар ҳар кафи ҳоке ки фитодем, фитодем,
Пахлуи адаб қуръаи раммол набошад.
Тар мекунад андешаи хушкӣ мижаамро,
Мағзи қалами наргиси ман нол набошад.
Озодагиву сайри гиребон чӣ ҳаёл аст?
Бедил, сари парвоз таҳи бол набошад.

Ҳар суҳансанче ки хоҳад сайди маъниҳо кунад,
 Чун забон мебояд аввал хилвате пайдо кунад.
 Зинҳор, аз сӯҳбати бадтинатон парҳез кун,
 Зиштии як рӯ ҳазор оинаро расво кунад.
 Умрҳо мебоядат бо безабонӣ сохтан,
 То ҳамон хомӯшият чун оина гӯё кунад.
 Мекашад бар дӯш сад тӯфон шикасти ходисот,
 То касе чун мавҷ аз ин дарё саре боло кунад.
 Ҳарзагард аз сӯҳбати соҳибназар гирад ҳаё,
 Об гардад дуд, чун дар чашми мардум ҷо кунад.
 Охи гарме сайқали сад оина дил мешавад,
 Шӯълае чун шамъ чандин доғро бино кунад.
 Бе гудози худ илоҷи кулфати дил мушқил аст,
 Кист гайр аз об гаштан иқди гавҳар во кунад?
 Медамад субҳ аз гиребон сафҳаи оинаро,
 Аз тамошои хатат гар ҷавҳаре иншо кунад.
 Шонаро иқболи гесӯят хутансармоя кард,
 Вақти ринде хуш, ки бо чоки чигар савдо кунад.
 Хоки Мачнунро асое нест гайр аз гирдбод,
 Нолае ку, то бинои шавки мо барпо кунад.
 Сахт дур афтодаем аз обу ранги зътибор.
 3-ин гулистон ҳар кӣ берун част, сайри мо кунад.
 Бехатое нест, Бедил, изтироби аҳли дард,
 Ашк чун бетоб гардад, лағзише пайдо кунад.

Ҳамчу оташ ҳар киро дуди талаб дар сар бувад,
Ҳар хасу хораи ба авҷи муддаё роҳбар бувад.
Мезанад соғар ба тоқи абруи осудагӣ,
Ҳар киро аз обила по бар сари Кавсар бувад.
Бе ҳавое нест мумкин гарми ҷустуҷӯ шудан,
Саъй дар бематлабиҳо тоири бепар бувад.
Хок ногардида натвон бӯйи роҳат ёфтан,
Сандали дарди сари ҳар шӯъла хокистар бувад.
Аз шикасти хеш дарё мекашад саъйи ҳубоб,
Нашъаи камзарфи мо ҳам, кош, аз ин соғар бувад.
Ҷоки ҳирмон дар дилу санги надомат бар сар аст,
Ҳар киро чун сикка рӯйи илтифоти зар бувад.
Шамъро носӯхтан махрумии нашвунумост,
Офият дар мазраъи мо офати дигар бувад.
Нест асбоби таъаллуқ монёи парвози шавқ,
Чун ниғаҳ моро ҳамон ҷоки қафас шаҳпар бувад.
Забти оҳи мо ҷароғи шавқ равшан кардан аст,
Оташи дил обрӯйи дидаи мичмар бувад.
Дар муҳити инқилобамвочи ҷӯши эҳтиёҷ
Ҳифзи оби рӯст, чун ғавҳар агар лангар бувад.
Ҳар кӣ аз васфи хати навхези ҳубон ғофил аст,
Дар наёми лаб забонаш теги бечавҳар бувад.
Ҳосили умр аз ҷаҳон як дил ба даст овардан аст,
Мақсади ғаввос аз ин нӯҳ баҳр як гавҳар бувад.
Чун маҳи нав бар заъифиҳо бисоте чидаем,
Мояи болидани мо паҳлуи лоғар бувад.
Равнақи пирист, Бедил, аз ҷавонӣ дам задан,
Ҷинси гармӣ заннати дуккони хокистар бувад.

Аз ғубори чилваи ғайри ту то бастам назар,
 Чун сафи мижгон ду олам маҳв шуд дар якдигар.
 Бастаам маҳмил ба души яъсу аз худ меравам,
 Боли парвозе надорад субҳ чуз чоки чигар.
 Хидмати мӯйи миёнат то киро бошад насиб?
 Гулрухонро з-ин ҳавас зуннор мебандад камар.
 Чун гуҳар з-ин пеш сомони сиришке доштам,
 Ин замонам нест чуз ҳайрат суроғи чашми тар.
 Ваҳшати ҳасрат ба ин камфурсатӣ маҳмури кист?
 Сурати ҳамёза дорад чини домони сахар.
 Оламеро аз тагофул рабти улфат додаем,
 Нест мижгон қобили шероза бе забти назар.
 Ин таносонӣ далели ваҳшати саршор нест,
 Ҳар қадар афсурда гардад санг, мебандад камар.
 Гар фалак безътиборат кард, ҷойи шиква нест,
 Бар ҳаловат бастай дил чун гираҳ дар найшакар.
 Фикри фардо чанд аз ин хоки ғубор омодаат?
 Ҳам ту хоҳӣ буд субҳи хеш ё субҳи дигар.
 Сайри рангу бӯ ҳавас дорӣ, зи гул ғофил мабош,
 Шӯҳии парвоз натвон дид чуз дар болу пар.
 Чанд бояд шуд ҳавасфарсуди касби эътибор?
 Марҳам, эй ғофил, намеарзад ба чандин дарди сар.
 Манзили саргаштағони роҳи аҷз афтодагист,
 То дили хок аст, Бедил, ашкро ҳадди сафар.

Бершоди адаб дар дастгоҳи худсарон мағзар,
Духул нобаста бар лаб дар сафи воъиз гарон мағзар.
Ба таҳсини хасисон ҳеҷ нафрине намебошад,
Ба рӯйи теғ бигзар, бар лаби бечавҳарон мағзар.
Ду олам нанг дорад як қадам лағзиш ба худ бастан,
Чу хатти имтиҳон бар ҷодаи қачмистарон мағзар,
Тихӣ шав аз худу роҳат шумар офоти дунёро,
Гар ин киштии надорӣ, аз муҳити бекарон мағзар.
Мурувват нест, эй мунъим, зи дарвешон табарроят,
Ба шукри фарбиҳӣ аз паҳлуи ин логарон мағзар.
Ба хони неъматӣ аҳли дувал нанг аст хӯ кардан,
Агар одамсириштии дар чарогоҳи харон мағзар.
Суроги офият аз халқ берунтозие дорад,
Ба ҳар сӯ бигзарӣ з-ин дашту дар, ҷуз бар карон мағзар.
Тааммул дар тариқи ишқ дорад маҳмили хичлат,
Ба ҳар роҳе, ки мебояд гузашт аз худ, гарон мағзар.
Таҷаррудпешаро номи таъаллуқ мегазад, Бедил,
Масеҳо гар най, аз кӯчаи сӯзангарон мағзар.

Чисми гофилро ба андӯҳи рами фурсат чӣ кор?
 Корвон ҳар сӯ равад, бар хеш меболад губор.
 Айши ин гулшан далели табъи хурсанд асту бас,
 В-арна аз кас бедимоғӣ барнамедорад баҳор.
 Тоқати худдорӣ аз амвоҷи дарё бурдаанд,
 Дод моро ишқ дар беихтиёрӣ ихтиёр.
 Ҳамнавое ку, ки аз мо вокашад дарди диле?
 Об ҳам дар нола меояд ба завқи кӯҳсор.
 Дида натвон ёфтани равшансаводи чилвааш,
 То губорат барнамехезад зи роҳи интизор.
 Дил ба завқи васл нақше мезанад бар рӯи об,
 Эй ҳавас, оина бишкан, саҳт беранг аст ёр.
 Бе нигоҳи вопасине нест аз худ рафта нам,
 Чун рами оҳуст гарди ваҳшати дунболадор.
 Ишрати гулзори берангӣ муҳайё кардаам,
 Дар ҳазонам рангҳои рафта меояд ба кор.
 Нахли оҳам, обёри ман гудози дил бас аст,
 Баҳри раҳмат, гӯ, маҷӯшу абри эҳсон, гӯ, мабор.
 То набошам хичлатолуди замингирӣ чу санг,
 Маҳмили парвози ман бастанд бар дӯши тарор.
 Сар матоб аз чоки чайбу домани девонагӣ,
 Шонае даркор дорад ришханди рӯзгор.
 Барқи роҳатхост, Бедил, эътибороти ҷаҳон,
 Наъл дар оташ зи ҷӯши ранг мегардад баҳор.

Хукми дил дорад зи ҳамворӣ сару рӯи гуҳар,
Ќуз ба рӯи худ нағалтидаст паҳлӯи гуҳар.
Хоҳ дунё, хоҳ уқбо- гарди бетоби дил аст,
Баҳри соҳил реша гир аз тухми худрӯи гуҳар.
Завқи чамъият чаҳонеро ба шӯр овардааст.
Дар димоғи баҳр афтод аз кучо бӯи гуҳар?
Хоки афсурдан ба фарқи эътибори худсарӣ,
Қатра бори дил кашад то кай ба нерӯи гуҳар?
Обрӯ даст аз талоши кори дунё шустан аст,
Хоки соҳил бош, эй номаҳрами хӯи гуҳар.
Муддаё з-ин ҷустуҷӯ афсурдан аст, огоҳ бош,
Ҳар кучо мавҷест, аз худ меравад сӯи гуҳар.
Хиффати аҳли виқор аз бетамизихо маҳох,
Қатраро натвон нишондан дар тарозуи гуҳар.
Мавҷи истиғност хушкӣ дар қаноатгоҳи факр,
Бенамӣ дар табъи мо обест аз ҷӯи гуҳар.
Кас ба осонӣ надод ороиши иқболи ноз,
Мавҷ чавгонҳо шикаст аз бурдани гӯи гуҳар.
Фикри хеш он нест, к-аз дил рафъ нанмоя дуй,
Фарқ натвон ёфт аз сар то ба зонуйи гуҳар.
Ғозаи иқболи ман хоки раҳи факр асту бас,
Бедил, аз гарди ятимӣ шустаам рӯи гуҳар.

Дарси ҳастӣ фикри такрорӣ надорад, хонда гир,
 Эй фузули мактаби ранг, ин варақ гардонда гир.
 Онқадарҳо нест бори улфати ин корвон,
 Доманат гарди нафас дорад, чу субҳ афшонда гир.
 Чуз кафи бемағз аз ин дарё намеояд бурун,
 Эй гуҳармуштоқ, деге аз ҳавас ҷӯшонда гир.
 Ранги парвозат чу шамъ оғӯш пайдо кардааст,
 Бо видоӣ хеш ин карруфар аз худ ронда гир.
 Эй ҷунун, чандин губори карруфар додӣ ба бод,
 Хоки бунёди маро ҳам як-ду дам шӯронда гир.
 Халке аз расвоии ҳастӣ назар пӯшиду рафт,
 Бар сари ин айб мижғоне ту ҳам пӯшонда гир.
 Домани хок аст охир максоди саъйи губор,
 Гар хама фикрат фалактоз аст, барҷомонда гир.
 Дар нигинҳо эътибори ном чуз парвоз нест,
 Нақши худ ҳар ҷо нишондӣ, ҳамчунон биншонда гир.
 Бетаммул ҳар ҷӣ гӯйӣ, нест шоёни дигар,
 Теги ҳукме гар бибозӣ, андаке хобонда гир.
 Эй гурурандеша, бар ваҳми ҷаҳонгирӣ маноз,
 Қудрате гар ҳаст, дасти Бедили вомонда гир.

Сайри гулзори кӣ, ё Раб, дар назар дорад баҳор?
Аз пари товус доман бар камар дорад баҳор.
Шабнами моро ба ҳайрат об мебояд шудан.
К-аз дили ҳар зарра туфоне дигар дорад баҳор.
Ранг доман чидану бӯи гул аз худ рафта аст.
Ҳар кучо гул мекунад, барги сафар дорад баҳор.
Ҷилва, то дидӣ, ниҳон шуд, ранг, то дидӣ, ҷиҳаст.
Фурсати арзи тамошо ин қадар дорад баҳор.
Марҳами набзи раму ороми мо ишқ асту бас,
Аз раги гул то хати сунбул хабар дорад баҳор.
Эй хирад, чун бӯи гул дигар суроғи мо мағир .
Дар чунун сар дод моро, то чӣ сар дорад баҳор
Сайри ин гулшан ғанимат дон, ки фурсат беш нест.
Дар тилисми хандаи гул болу пар дорад баҳор.
Бӯи гул умрест хунолудан ранг асту бас,
Новаке аз охи булбул дар ҷигар дорад баҳор.
Лола доғу гул гиребончоку булбул навхагар,
Ғайри ибрат з-ин ҷаман дигар чӣ бардорад баҳор?
Зиндагӣ мебояд, асбоби тараб маълум нест,
Ранг ҳар ҷо рафта бошад, дар назар дорад баҳор.
Заҳми дил умрест дар гарди ҷафас мебондаам.
Дар гиребоне, ки ман дорам, сахар дорад баҳор.
Кухнадарси фитратем, эй оғаҳисармоягон,
Чанд рӯзе шуд, ки моро беҳабар дорад баҳор.
Чанд бояд буд мағрури тароватҳои ваҳм?
Шабнамистон нест, Бедил, чашми тар дорад баҳор.

Мардӣ, чу шамъ дар ҳама чо чо нигоҳ дор,
 Ҳарчанд сар ба бод равад, по нигоҳ дор.
 Гавҳар диҳад, даме ки кунад қатра забти мавҷ,
 Дил чамъ кун, инони нафасҳо нигоҳ дор.
 То гум нагардад оинаи бенишоният,
 Ҳар чо равӣ, ба сар пари анқо нигоҳ дор.
 Иброми мо захираи сад ранг обрӯст,
 Ҳар хичлате ки мебарӣ аз мо, нигоҳ дор.
 Оғӯши бениёзи дил аз муддаё тихист,
 Ин шишаро ба санг фикан ё нигоҳ дор.
 Ҳар чо хати риёяти аҳбоб хонданист,
 Номи вафо ҳамон ба муъаммо нигоҳ дор.
 Якбора сарфи яъс макун ёди рафтагон,
 Чизе зи дӣ ба ибрати фардо нигоҳ дор.
 Дар базми васлам орзуи ҷилва доғ кард,
 Ё Раб, маро зи хоҳиши бечо нигоҳ дор.
 То дар чӣ вақт шӯъла занад дуди эҳтиёҷ,
 Муште арақ ба манъи тақозо нигоҳ дор.
 Эй мункири муҳол, агар марди тоқатӣ,
 Ёди хироми ӯ куну худро нигоҳ дор.
 Бе бода низ шиша ба тоқи ҳавас хуш аст,
 Моро ба ёдгори дили мо нигоҳ дор.
 Домони аҷз бо ҳама қудрат зи каф мадеҳ,
 Аз сар фитодане ба таҳи по нигоҳ дор.
 То ҳирс кам хӯрад ғами чизе надоштан,
 Эй булфузул, даст зи дунё нигоҳ дор.
 Бедил, гариби кишвари лафз аст маъният,
 Арзи парӣ ба олами мино нигоҳ дор.

Чоме магар аз базми ҳаё дарзадай боз?
К-оташ ба дили шишаву соғар задай боз.
Он зулфи парешон задай шона, надонам,
Бар дафтари дилҳо зи чӣ мистар задай боз?
Бар ғушаи дастори ту он лолаи сероб
Лахти чигари кист, ки бар сар задай боз?
Эй соғари табхола, аз ин ташна саломе,
Хуш хайма бар он чашмаи Кавсар задай боз!
Махмурию мастӣ ҳама фарш аст ба роҳат,
Чун чашми худ имрӯз чӣ соғар задай боз?
Абри чӣ баҳор аст, ки бар бисмили нозат
Теги мижа бо барқ баробар задай боз?
Хуш дор, ки парвози ғурурат нарабояд,
Дил байзаи ваҳм асту таҳи пар задай боз.
Бар ҳастии мавхум мачин хичлати таҳқик,
Бар киштии дарвеш чӣ лангар задай боз?
Аз хок дамидан ба қабо сарфа надорад,
Эй гул, зи гиребони кӣ сар барзадай боз?
Бедил, зи фуруғи гуҳари назми чаҳонтоб
Доман ба чароғи маҳу ахтар задай боз.

Аз лаби хомӯш забон вомондаи ком асту бас,
 Бол аз парвоз чун монд, ошён дом асту бас.
 Маркази тасхири дил чуз дида натвон ёфтан,
 Гуши мино ҳалқае гар дорад, он чом асту бас.
 То нафас боқист, натвон баст боли эҳтиёч,
 Ин ганоҳое, ки мо дорем, ибром асту бас.
 Аз нишони Каъбаи мақсуд огаҳ нестам,
 Ин қадар донам, ки ҳастӣ сози эҳром асту бас.
 Водии имкон надорад дастгоҳи ваҳшатам,
 Ҳар тараф ҷавлон кунад наззора, як гом асту бас.
 Баствааст аз мӯйи чинӣ суратам наққоши сунъ,
 Субҳи эҷодам ҳамон гул кардани шом асту бас.
 Дастгоҳи мову ман чун субҳ бар боди фаност,
 Саҳни ин кошонаҳо яксар лаби бом асту бас.
 Кош, аз хичлат шарорам барнамеомад зи санг,
 Сӯхтам аз шарми огозе ки аичом асту бас.
 Бар пари анқо ту ҳар ранге ки меҳохӣ, бибанд,
 Сурати оинаи ҳастӣ ҳамин ном асту бас.
 Беш аз ин натвон ба афсуни муҳаббат зистан,
 Доғам аз андешаи васле, ки пайғом асту бас.
 Пухтагӣ деги суханро боз медорад зи ҷӯш,
 То ҳамӯшӣ нест, Бедил, муддаё хом асту бас.

Чашм во кун, шаш чиҳат ёр асту бас,
Ҳар чӣ хоҳи дид, дидор асту бас.
Субҳа бар зуннори ваҳме бастаанд,
Ин гирах гар во шавад, тор асту баст.
Гар баланду паст нафрушад тамиз,
Аз замин то чарх ҳамвор асту бас.
Ҳар нафас сад ранг бар дил мехалад,
Зиндагонӣ неши озор асту бас.
Чанд бояд рӯзбозори ҳавас?
Чиниятро мӯ шаби тор асту бас.
Боғи имкон нест огоҳисамар,
Ҷаҳл то дониш ҷунункор асту баст.
Маҳбаси суду зиён дар хона нест,
Шӯри ин савдо ба бозор асту бас.
Коре аз тадибр натвон бурд пеш,
Ҳар кӣ дар кор аст, бекор асту бас.
Дуд натвон баст бар души шарор,
Чун зи худ растӣ, нафас бор асту бас.
Ҷаҳли мо, Бедил, ба огоҳӣ насохт,
Нур бар зулмат шаби тор асту бас.

Завқи шӯҳратҳо далели фитрати хом асту бас,
 Сурати накши нигин ҳамёзаи ном асту бас.
 Навҳа кун бар хеш, агар мағлуби чашм афтод дил,
 Офтоб он ҷо ки зери хок шуд, шом асту бас.
 Аз қабули ом натвон зист мағрури камол,
 Он ҷӣ таҳсин дидаӣ з-ин қавм, дашном асту бас.
 Ҳақшиносӣ ку, мурувват ку, адаб ку, шарм ку?
 Ҷаҳди аҳли фазл бар якдигар илзом асту бас.
 Гулрухон доми вафо аз сайди улфат чидаанд,
 Гардиши чашме, ки хуше мебарад, ҷом асту бас.
 Ҳар ҷӣ мебинӣ, бисоторои арзи ҳайрат аст,
 Ин гулистон сарбасар як нахли бодом асту бас.
 Ҳеҷ касро қобили он ҷилва напсандид ишқ,
 Ҷавҳари ҳайронии оина авҳом асту бас.
 Дар раҳи ишқат, ки тадбир офати бетоқатист,
 Ҳар кучо вомондае гул қард, ором асту бас.
 Боли оҳе мекашад, ашқе ки мерезем мо,
 Шабнами моро ҳаво гаштан саранҷом асту бас.
 Аз таъаллуқ он қадар хишти бинои кулфатӣ?
 Андаке аз худ баро, олам сари бом асту бас.
 Чун сиёҳӣ рафт аз мӯ, фикри худоройӣ хатост,
 Ҷома ҳар гаҳ шуста гардад, боби эҳром асту бас.
 Фитрати Бедил ҳамон оинаи мӯъҷизнамоист,
 Ҳар суҳан, к-аз хомааш мечӯшад, илҳом асту бас.

Зиндагӣ махруми такрор асту бас,
Чун шарар ин чилва як бор асту бас.
Аз адам ҷӯед субҳ, эй оқилон,
Олам аст ин ҷо, шаби тор асту бас.
Аз заъифӣ бар рухи тасвири мо
Ранг агар гул мекунад, бор асту бас.
Ғафлати мо пардаи бегонагист,
Махрамонро ғайр ҳам ёр асту бас.
Кист, то фаҳмад забони аҷзи мо?
Нола ин ҷо набзи бемор асту бас.
Нест офоқ аз дили сангин тижӣ,
Ҳар кучо рафтем, кӯҳсор асту бас.
Аз шикасти шишаи дилҳо мапурс,
Шаш ҷиҳат як нештарзор асту бас.
Дар таҳайюр лаззати дидор ку?
Дидаи оина бедор асту бас.
Ихтилоти халқ набвад бе газанд,
Базми суҳбат ҳалқаи мор асту бас.
Чун ҳубоб аз шайхӣи зоҳид мапурс,
Ин сари бемағз дастор асту бас.
Эй сарат чун шӯъла пурбоди гурур,
Ин ки гардан мекашӣ, дор асту бас.
Бедил, аз зиндониёни улфатем,
Бӯи гулро ранг девор асту бас.

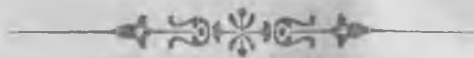
Субҳ асту дорад он гул дар сар ҳавои наргис,
 Аз чашми мо бирезад обе ба пойи наргис.
 Абри баҳори иқбол имрӯз сояи кист?
 Гул кард тоҷ бар сар боли ҳумои наргис.
 Обу гили таъайюн ин дилкашӣ надорад,
 Ранги шикастаи кист тарфи бинои наргис?
 Ҳамчашми навбаҳорам, хобам чӣ эҳтимол аст?
 Дорам гунудан аммо то гунҷаҳои наргис.
 Беинтизор натвон аз васл коми дил бурд,
 Гул мерасад дар ин боғ яксар қафои наргис.
 Ҳайрат буруни ин боғ роҳе намекушояд,
 Ҳарчанд ришта бошад чашм аз асои наргис.
 Моро ба ин ду дам айш бо чатри гул чӣ кор аст?
 Ҳамсояи хазонем зери ливои наргис.
 Иқболи авҷи гардун гар мекушуд коре,
 Майли Замин намекард дасти дуои наргис.
 Тақлид чанд бояд дар ҷилвагоҳи таҳқиқ,
 Помоли нури шамъ аст ранги лиқои наргис.
 Мазмуни пеши по низ осон наметавон хонд,
 Сад сифру як алиф буд ибратфизои наргис.
 Чандон, ки во расидем, ранги хазон чунун дошт,
 Эй кош доғ меруст 3-ин боғ ҷойи наргис.
 Бедил, зи чашми мардум дур аст ҳақшиносӣ,
 Кӯрист хирман ин ҷо чун дастаҳои наргис.

Об аз ёкут мерезад такаллум карданаш,
Чайби гавҳар медарад завқи табассум карданаш.
З-он ситампиро насиби мо ба ғайр аз ҷавр нест,
Кист, ё Раб, то бувад боби тараҳҳум карданаш?
Дар арақ з-он чехраи хуршедсимо равшан аст
Барқи чандин шӯъла вақфи кишти анҷум карданаш.
Турки ман метозад ошӯби қиёмат дар рикоб,
Нест бок аз хоки раҳ дар чашми мардум карданаш.
Бандаи пири хароботам, ки аз таълифи шавқ
Як ҷаҳон дил ҷамъ кард ангур дар хум карданаш.
Дар вузӯ зоҳид чу тӯфон бар сари об оварад,
Менишонад хокро дар хун таяммум карданаш.
Дил агар ҷамъ аст, гу, олам парешончилва бош,
Гавҳар осудааст дар баҳр аз талотум карданаш.
Дар пайи рӯзиталошӣ одамӣ имрӯз нест,
Аз азал овора дорад фикри гандум карданаш.
Кулфати ҳастӣ тапишҳо сӯхт дар набзи нафас,
Риштаи ин соз хун шуд аз тараннум карданаш.
Чун сахар шӯри нафас гарди ҳаёле беш нест,
То ба кай оинае ҳастӣ таваҳҳум карданаш?
Бар дили озурда тамҳиди шукуфтан офат аст,
Ҷом дар хун мезанад захм аз табассум карданаш.
Бе лаби дилдор, Бедил, ғута зад дар мавҷи ашк,
Оқибат афканад дар дарё гуҳар гум карданаш.

То кай афсурдан? Даме аз фикри худ вораства бош,
 Сар бурун ор аз гиребон, маънии барҷаста бош.
 Гар надорӣ чуръати аз хонумон барҳам задан,
 Ҳамчу май хун дар чигар 3-ин шишаи бишкаста бош.
 То бифаҳмӣ рабти истеъдоди ҳастию адам,
 3-ин ду мисраъ дур магзар, андаке пайваства бош.
 Рузӣ ин чо дархури кому даҳан омода аст,
 Маҳрами минқори сози он ниҳоли писта бош.
 Азми содиқ мераҳонад чун танат аз банди табъ,
 Шояд аз пасти бурун ойӣ, камар мебаства бош.
 Дахли бечоят зи дарди аҳли маънӣ ғофил аст,
 Нохуне то ҳаст, дур аз синаҳои хаста бош.
 Чанд бошӣ аз фаромӯшони айёми висол?
 Рангҳои рафта ёдат медиҳам, гулдаства бош.
 Хостам аз дил бурун орам ғубори ҳайрате,
 То ба лаб омад, нафас хун гашу гуфт: охиста бош.
 Аз иқомат шарм дорад, Бедил, истеъдоди шамъ,
 Ҳар қадар бошӣ дар ин маҳфил, зи по наншаста бош.

Чу абру бахр зи лофи сахо пушаймон бош,
Карам куну арақи инфӣёоли эҳсон бош.
Бисоти ин чаман оинадори одоб аст,
Чу шабнам об шав, аммо ба чашми хайрон бош.
Ҳузури обилаи по агар ба даст афтад,
Қадам ба афсари шохӣ гузору султон бош.
Зи хуни худ чу хино ранги тӯхфае пардоз,
Гули василаи побӯси хушхиромон бош.
Чӣ лозим аст кашӣ ранҷи интизориҳо?
Чигар чу субҳ ба чоке диҳу гулистон бош.
Зи машраби хату холи бутон машав ғофил,
Ба ҳусни маънии куфр обрӯи имон бош,
Ҳавопарастии чамъият аз фусурдадилист,
Чу гард бар сари ин хокдон парешон бош.
Кучост вусъати дигар саводи имконро?
Чу шӯъла дар чигари санг доғи чавлон бош.
Зи фикри укдаи дил чун гуҳар машав ғофил,
Даме, ки нохуни мавҷат намонд, дандон бош.
Далели матлаби ушшоқ будан осон нест,
Ба номае, ки надорад савод, унвон бош.
Ба сози ҳодиса ҳамнағма будан оромист.
Агар замона қиёмат кунад, ту тӯфон бош.
Ба чуз фано намаки сози зиндагонӣ нест,
Тамом шефтаи инӣ в-андаке он бош.
Дар ин чаман ҳама очизнигоҳи дидорем,
Ту низ як-ду ниғаҳ дар қатори мижгон бош.
Чи нанги далқу чи фаҳри кулоҳ, гафлати туст,
Ба ҳар либос, ки бошӣ, зи хеш урён бош.
Далели ваҳдат аз афсуни касратӣ, Бедил,
Ҳамин қадар, ки ба ҷисм ошно шудӣ, ҷон бош.

Дил ба коми туст, чанде хуррамииизхор бош,
 Соғаре дорӣ, шикасти рангро меъмор бош.
 Файзҳо дорад сухан, бар маънии борик печ,
 Гар дили осуда хохӣ, уқдаи ин тор бош.
 Ҳар чӣ аз васлаш ба якрангӣ наёмезад дилат,
 Гар ҳама чон бошад, аз андешааш безор бош.
 То ҳузури чашму мижгон ёбӣ аз ҳар хору гул,
 Чун ниғаҳ дар ҳар кучо по мениҳӣ, ҳамвор бош.
 Ҳеч кас тӯҳматнишони доғи бенафъӣ мабод,
 Чатри шохӣ гар набошӣ, сояи девор бош.
 Нанги таътил аз ғами беҳосилӣ натвон кашид,
 Судани дасте набозӣ, ҷаҳд кун, дар кор бош.
 Нақши пойи рафтагон махмур меояд ба чашм,
 Яъне, эй вомонда, дар ҳамёнаи рафтор бош.
 Монеъи озодагон пасту баланди даҳр нест,
 Нола аз худ меравад, гӯ, шаш чихат кӯҳсор бош.
 Бар тасалусул хатм шуд даври гурури субҳаат,
 Як-ду соғар маҳви ишратхонаи хаммор бош. .
 Ҳарзатозӣ то ба кай? Гоме ба гирди хеш гард,
 Ҷаҳд бар машқи ту хатте мекашад, паргор бош.
 Ҳар қадар мижгон кушой, чилва дар оғӯши туст,
 Эй нигоҳат муфти фурсат, толиби дидор бош.
 Оқибат, Бедил, зи чашми хеш бояд рафтанат,
 Зарра ҳам кам нест, то бошӣ, ҳамин микдор бош.

Ғар най айни тамошо, ҳайрати саршор бош.
Сарбасар дилдор ё оинаи дилдор бош.
Ё ҳучуми айш шав чун нағмаи завқи висол,
Ё саропо дарди дил, чун нолаи бемор бош.
Болупарфарсудаи доми фалак натвон шудан,
Ғар ҳама марказ шавӣ, беруни ин паргор бош.
Чанд бояд буд пешоҳанги таҳрики нафас?
Сози мавҳуме, ки мо дорем, гӯ, бетор бош.
Сад чаман ранги тараб дар гунча дорад хомӯшӣ,
Нола ҳарчанд гул кунад, кӯтахтар аз минқор бош.
Ғар ҳама бӯйе зи афсуни ҳасад дорад дилат,
Бар думи ақраб нишин ё бар даҳони мор бош.
Оғаҳӣ оинадори эҳтиёт афтодааст,
Чашм ағар гардида бошӣ, андаке бедор бош.
Бисмили моро пари вомонда сайри оламест,
Арсаи кавну макон, гӯ як тапиданвор бош.
Доғ ҳам рангиние дорад, ки дар гулзор нест,
Ғар най товус бори рахти оташкор бош.
Серчашмӣ зарраро мӯҳри қаноъат будан аст,
Пеши мардум андаке дар чашми худ бисёр бош.
Гунчаат аз беҳудӣ фоли шукуфтан мезанад,
Эй зи сар ғофил, бирав, бемағзии дастор бош.
То ба кай бошад дил аз хичлатшуморони нафас?
Субҳа бекор аст, чанде гарми истиғфор бош.
Бениёзиҳои ишқ охир ба ҳечат меҳарад,
Чинси мавҳумӣ, ду рӯзе бар сари бозор бош.
Як қадам роҳ аст, Бедил, аз ту то домони хок,
Дар сари мижгон чу ашк истодаӣ хушёр бош.

Ман намеғуям, зиён кун ё ба фикри суд бош,
 Эй зи фурсат беҳабар, дар ҳар чӣ бошӣ, зуд бош.
 Дар талаб ташнеъи кӯтоҳӣ макаш аз ҳеҷ кас,
 Шӯъла ҳам гар боли беобӣ кушояд, дуд бош.
 Зеби ҳастӣ чист ғайр аз шӯри ишқу сози ҳусн?
 Накхати гул гар наӣ, дуди димоғи уд бош.
 Аз ҳамӯшӣ гар бичинӣ дастгоҳи офият,
 Гуфтуғу ҳам оламе дорад, нафасфарсуд бош.
 Роҳате гар ҳаст, дар оғӯши саъйи беҳудист,
 Якқалам лағзиш чу мижгонҳои хоболуд бош.
 Мӯмиёӣ ҳам шикастан холи аз таъмир нест,
 Эй зиёнат ҳеҷ, баҳри дардманде суд бош.
 Хоки одам оташи иблис дорад дар камин,
 Аз таъайюн ҳам барой, ҳосиду маҳсуд бош.
 Чист дил, то рӯкаши дидор бояд сохтан?
 Ҳусн бепарво хуш аст, оина, ғу, мардуд бош.
 3-ин ҳама саъйи талаб чуз офият матлуб нест,
 Гар ҳама доғ аст ҳар ҷо шӯъла, обосуд бош.
 Накди ҳайратхонаи ҳастӣ садое беш нест,
 Эй адам, номе ба даст овардай, мавҷуд бош.
 Бар муқимони сарои орият, Бедил, мапеч,
 Чун ту ин ҷо нестӣ, ғу, ҳар кӣ хоҳад буд, бош!

Аз қаноат хок бояд кард дар анбони хирс,
Обру то кай шавад сарфи хаамири нони хирс?
Ҳеч даште нест, к-аз реғи равон бошад тихӣ,
Барнамеояд ҳисоб аз резиши дандони хирс.
Ҳар тараф мижгон кушой, олами ҳамёза аст,
Аз замин то осмон чокест аз домони хирс.
Даъвати Фағфур мотамхона кард офокро,
Мукашӣ зоил нашуд аз косаҳои хони хирс.
Эй ҳарисон, раҳм бар аҳволи якдигар кунед,
Об шуд саъйи нафас, чони шумову чони хирс.
То ба кай бошад касе савдоии суду зиён?
Тахта мегардад ба як хишти лаҳад дуккони хирс.
Хок ҳам аз шӯхии иброми дом осуда аст,
Аз тасаннуъ кист пӯшад чаши бемижғони хирс?
То набандӣ санг бар дил аз тақозои талаб,
Маънии дилчасп натвон ёфт дар девони хирс.
Ғаҳ ғами Якубу ғаҳ нози Зулайхо мекашем,
Юсуфи моро кӣ афканд, оҳ, дар зиндони хирс?
Мурдагонро низ савдои қиёмат дар сар аст,
Зинда медорад ҷаҳонеро ҳамин эҳсони хирс.
Хоҳ бар кунчи қаноат, хоҳ дар қасри ғано,
Рӯзаке чанд аст, Бедил, ҳар касе меҳмони хирс.

Мабод, домани кас гирам аз фусуни ғараз,
Кафи умед хино бастаам ба хуни ғараз.
Тавахум оинаи эҳтисчи якдигар аст,
Муназзаҳем вагарна зи чанду чуни ғараз.
Фазои шаш чихатам поймоли истиғноста,
Ҳанӯз дар ҳамаи занҷирам аз чуни ғараз.
Зи баҳр баҳраи серӣ набурд чашми ҳубоб,
Пурист мунфаъил аз косаи ниғуни ғараз.
Ҳарифи тешаи ибром будан осон нест,
Ҳазар кунед зи Фарҳоди Бесутуни ғараз.
Дил аз умед бипардоз, ҷаҳл муфти ғаност.
Ҷаҳон тамоми Фалотун шуд аз фунуни ғараз.
Надошт забти нафас ғайри офият манзур,
Шунидам аз лаби хомӯш ҳам фусуни ғараз.
Суроғи анҷумани кибриё зи дил ҷустам,
Тапиду гуфт: ҳамин як қадам буруни ғараз.
Ба рӯи кас мижа аз шарм барнадоштаем,
Мабод Бедили мо ин қадар забунӣ ғараз.

Набуд нуктае аз илми ин китоб ғалат,
Шуъури ноқиси мо кард интиҳоб ғалат.
Фиреби зиндагӣ аз шӯҳии нафас нахурӣ,
Ки тегро накунад кас ба мавҷи об ғалат.
Шикасти шиша ба чашмат бисоти ишрат чид,
Зи ранги бохта кардӣ ба Моҳтоб ғалат.
Румузи вазъи ҷаҳонро касе чӣ дарёбад?
Ки халқ кӯрсавод асту ин китоб ғалат.
Ручӯи асл хато мебарад зи тинати фаръ,
Гирифтани аст зи сар, чун шавад ҳисоб ғалат.
Ҷаҳон зи ҷӯши ғубори ман он қадар ошӯфт,
Ки роҳи ҳонаи худ кард Офтоб ғалат.
Надошт оинае мавҷи об ғайри муҳит,
Ба ҷилва хурдам аз андешаи ниқоб ғалат.
Буруни доира марказ чӣ обрӯ дорад?
Набасти ишқ сарамро ба он рикоб ғалат.
Ба фарқи ҳосили ин дашт хок мебоист,
Арақ зи оинаи саъй рехт об ғалат.
Ба ҳоб дидамат имшаб, ки дар канори манӣ,
Агар ғалат накунӣ, нест ҳукми ҳоб ғалат.
Зи қатра қатра аён диду аз муҳит муҳит,
Накард фитрати Бедил ба ҳеҷ боб ғалат.

Бе нами хичлат намебошад сару кори тамаъ,
 Ўинси истиғно арақ дорад ба бозори тамаъ.
 Ғайри навмедӣ илочи ин қадар амроз чист?
 Оламе пар мезанад дар набзи бемори тамаъ.
 Умр дар ҳасрат шуду як тавқи кумрӣ ҳам набаст.
 Хичлати беҳосилӣ бар сарви гулзори тамаъ.
 Осмон ҳамёзаи яъси ту хирман мекунад,
 Эй ҳавас, бардор даст аз шакли анбори тамаъ.
 Бениёзӣ тобеъи андешаи агроз нест,
 Хидмати ҳиммат муҳол аст аз парастори тамаъ.
 Заҷри ибрат нест танбеҳи самоҷатпешагон,
 Лаб газидан нашканад дандони изҳори тамаъ.
 Дархури чон кандан аз агроз мебояд гузашт,
 Умрхо шуд марг аз по мекашад хори тамаъ.
 Аз камоли хеш гофил нест истеъдоди халқ,
 Шӯри иқболи гадо мебошад идбори тамаъ.
 Базми чандин ҳасрат он сӯйи қиёмат чидаем,
 Бояд аз шахси амал пурсид миқдори тамаъ.
 Гар ҳама бар Осмон хоҳӣ назар бардоштан,
 Чун мижа бе сарнигунӣ нест девори тамаъ.
 Аз хирад ҷустам тариқи интиёши коми халқ,
 Даст бар ҳам суду гуфт: ин аст рафтори тамаъ.
 Нест мавқуфи суол иброми таъби дунхасаб,
 Бастанӣ лаб ҳам камар бастаст дар кори тамаъ.
 Бениёзӣ, Бедил, охир з-эҳтиёҷ омад ба арз,
 Марҳами рози ганоям кард осори тамаъ.

Фақри моро машуморед кам аз олами тег,
 Ки буришхост ба қадри тунукӣ дар дами тег.
 Аҷзи мардон асари ғайрати дигар дорад,
 Пушт дар сина ниҳон мекунад ин ҷо ҳами тег.
 То қазо оинаи маҷмаъи имкон пардохт,
 Гардане нест, ки чун шамъ нашуд маҳрами тег.
 Ғофил аз дард мабошед, ки дар арсаи ишқ
 Захмҳо ҳам чу наёманд ҳама тавъами тег.
 Аз қазо беҳабарӣ, варна дар ин арсаи ваҳм
 Сари фармонбари таслим надорад ғами тег.
 Ҷуз ба таслим дар ин арса амон натвон ёфт,
 Чун маҳи нав сипар эҷод кунад аз ҳами тег.
 Шарм дорад сари паймона зи сомони гурур,
 Чун наёми тихӣ аз хеш гирифтаи ками тег.
 Чубн бар ҷавҳари ғайрат нағуморӣ, ё Раб,
 Зани ҳез аст, агар мард шавад мулзами тег.
 Бедил, аз аҳли замон ҷашми тараҳхум бардор,
 Гиря хун рехтаъ аст аз мижаи бенами тег.

Эй муждаи дидори ту чун ид муборак,
Фирдавс ба чашме, ки туро дид муборак.
Ҷон додаму хоки сари кӯйи ту нагаштам,
Бахт ин қадар аз ман написандид муборак.
Дар нарди вафо бурд ҳамин бохтанӣ буд,
Манхус ҳарифе, ки нафаҳмид муборак.
Ҳар соя ки гум гашт, расонад ба нураш,
Гардидани ранге, ки нагардид, муборак.
Эй беҳирадон, ғарраи иқбол мабошед,
Давлат набувад бар ҳама ҷовид муборак.
Субҳи тараби боғи муҳаббат дами тег аст,
Бисмиллаҳ, ағар захм тавон чид, муборак.
Жӯлидагии мӯйи сарам чатри фарогест,
Маҷнуни маро сояи ин бед муборак.
Бар бом ҳилолабрӯи ман қибланамо шуд,
К-аз ҳар тараф омад хабари «Ид муборак».
Дил қонеъи шавқест, ба ҳар ранг ки бошад,
Доғи ту ба мо, ҷом ба Ҷамшед муборак.
Дар ишқ яке буд ғаму шодии Бедил,
Бигрист, саъодат шуду хандид муборак.

Ба ранге яъс чӯшидаст бо дил,
 Ки дард ояд, агар гуям: биё дил.
 Чамолат мақсади чашм аст, ку чашм?
 Ғамат боби дил аст, аммо кучо дил?
 Саропо нола мечӯшем чун мавҷ,
 Тапиш хун кард дар ҳар узви мо дил.
 Даройи корвони дашти яъсем,
 Чӣ созад, гар нанолад бенаво дил?
 Суроғи мо гӯбори боли анқост,
 Ба ранги рафта дорад нақши по дил.
 Зи ашку оҳи муштоқон мапурсед,
 Хучуми бисмил аст аз дида то дил.
 Зи парвози нафас гофил мабошед,
 Чу шабнам реша дорад дар хаво дил.
 Зи хоки мо қадам фаҳмида бардор,
 Мабодо, бишканӣ дар зери по дил.
 Дар ин маҳфил касе мӯҳтоҷи кас нест,
 Ҳамин кори дил афтодаст бо дил.
 Гирифторам, гирифторам, гирифтор,
 Намедонам, нафас дом аст ё дил?
 Ба сурат Бедилем, аммо ба маънӣ
 Бувад чун ашк сар то пойи мо дил.

Навбаҳор орад ба имдоди мани бемор гул,
То ба ҷойи ранг гардонам ба гирди ёр гул.
Дар гулистоне, ки шарм оинадори нози уст,
Маҳви шабнам мешавад аз шӯҳии нзҳор гул.
Боғбон, аз даври гардони чаман гофил мабон,
То каям дар дида бошад рахнаи девор гул?
Аз ҳамӯшӣ пардадори шӯҳии ҳуси аст ишқ,
Мекунад булбул ниҳон дар гунҷаи минқор гул.
То нафас боқист, бояд ҳасми роҳат булду бас,
Ҳам зи бӯйи хеш дорад дар гиребон хор гул.
Рангу бӯ номаҳраи файзи баҳори нестист,
Ҳоки роҳе бошу аз ҳар нақши по бардор гул.
Гар зи асрори баҳори ишқ бӯйе бурдаӣ,
Ғайри доғу захму ашқу обида машмор гул.
Бар бисоти гунчахуспон гар расӣ, оҳиста бош,
Мешавад аз ҷунбиши набзи нафас бедор гул.
Ин ҳадис аз шамъ равшан шуд, ки дар базми виқор
Доғ дорад зеби дил, ҷун зинати дастор гул.
Ҳосили ин боғ бар доман гаронӣ мекунад,
Ҷун сипар бар пушт бояд бастанат ночор гул.
Ҷилва дар пеш аст, ташвиши дигар иншо макун,
Ҳар кучо бошад, ҳамон бар ранг дорад кор гул.
Шӯҳии иашвунумоҳо баски шабнампарвар аст,
Сабза ҷун миҷғони Бедил карда ғавҳарбор гул.

Ҳарфам ҳама аз мағз аст, аз пӯст намеғӯям,
 Онро, ки ба чуз ман нест, ман «ӯст» намеғӯям.
 Асрори камоҳиро таъвил намебошад,
 Сарро сару поро по, зонуст намеғӯям.
 Зарф аст ба ҳар сурат оинаи истеъдод,
 Дар кӯза агар об аст, дар чӯст намеғӯям.
 Маъниназарон дуранд аз ваҳми ғалатфаҳмӣ,
 Норинчи зақан себ аст, лимӯст намеғӯям.
 Айбу ҳунари ин базм ифшоғари асрор аст,
 Ҳарчанд гули чашм аст, бебӯст намеғӯям.
 Ман дарбадари инсоф аз феъли худ огоҳам,
 Гар ғайр бадам гӯяд, бадгӯст намеғӯям.
 Гар сафҳаи офоқ аст ё оинаи афлок,
 То пушту рухе дорад, якрӯст намеғӯям.
 Ҷоҳу ҳашами дунё нанг аст зи сар то по,
 Чинӣ чу сари Фағфур бемӯст намеғӯям,
 Лабрезӣ фано бояд, то дил ҳамаро шояд,
 Ногашта тижӣ аз худ мамлӯст намеғӯям.
 Гар шубҳаи таҳқиқам з-ин дашт сиёҳӣ кард,
 Лайлӣ ба назар дорад, охуст намеғӯям.
 Оини муҳаббат нест савдои дуй пухтан,
 Ман Бедили худро ҳам чуз дӯст намеғӯям.

Далели корвони ашкам, охи сардро монам,
 Асарпарварди доғам, ҳарфи соҳибдардро монам.
 Рафиқи ваҳшати ман ғайри доғи дил намебошад,
 Дар ин гурбатсаро хуршеди танҳоғардро монам.
 Баҳори обрӯям сад хазон хичлат ба бар дорад,
 Шукуфтан дар мизоҷам нест, ранги зардро монам.
 Ба ҳукми ачз шак натвон зудуд аз интиҳоби ман,
 Дар ин дафтар шикасти гӯшаҳои фардро монам.
 Ба ҳар мижгон задан чӯшидаам бо олами дигар,
 Парешонрузгорам, ашки ғампарвардро монам.
 Шикасти рангаму бар дӯши оҳе мекашам маҳмил,
 Дар ин дашт аз заъифӣ коҳи бодовардро монам.
 Тамизи халқ аз тапшиши кӯрӣ барнамеояд,
 Ҳама гар сурма чӯшам, дар назарҳо гардро монам.
 На доғам моили гармӣ, на нақшам қобили маънӣ,
 Бисоторои ваҳмам, қабатайни нардро монам.
 Ба худ оташ занам, то гарм созам паҳлуи доғе,
 Зи бас афсурдағабӣҳо танӯри сардро монам.
 Хичолат сарфи гуфторам, надомат вақфи кирдорам,
 Саропо инфиёлам, даъвии номардро монам.
 На ашке зеби мижгонам, на оҳе боли афгонам,
 Тапидан ҳам намедонам, дили бедардро монам.
 Ба маҷбурӣ гирифторам, мапурс аз вазъи мухторам,
 Ҳама гар омаде дорам, ҳамон овардро монам.
 Фалак умрест дур аз дӯстон медорадам, Бедил,
 Ба рӯи сафҳаи офоқ байти фардро монам.

Зи савдои чашми ту то ком гирам,
 Ду олам фурушам, ду бодом гирам.
 Шаҳиди вафоям, зи роҳат чудоям,
 Намурдам ба завқе, ки ором гирам.
 Сияҳмасти шӯҳрат наям, варна ман ҳам
 Чу нақши нигин субҳ дар шом гирам.
 Зи бас ҳимматам нанги тазвир дорад,
 Муҳол аст, агар дона дар дом гирам.
 Чунин к-аз талаб бениёз аст табъам,
 Гадо гар шавам, тарки ибром гирам.
 Чу шабнам чӣ лофам ба сомони хастӣ?
 Магар аз арақ сурате вом гирам.
 Дар ин анчуман машраби гунча дорам,
 Занам шиша бар санг, то чом гирам.
 Замоне шавад хоби айшам муяссар,
 Ки чун нақши по соя бар бом гирам.
 Каманди нафас ҳирси сайёди анқост,
 Ба ин норасоӣ магар ном гирам.
 Ҷаҳон нест чуз эътибори ману ту,
 Ту таҳқиқ дон, гар ман авҳом гирам.
 Тачоҳул сару барги хастист, Бедил,
 Ҳама гар висол аст, пайғом гирам.

Майнарасти эчюдам, нашъай азал дорам,
 Хамчу лонан антур шиша дар багал дорам,
 Гар диханд бар бодам, ракс мекунанд шодам,
 Хоки ачъбунедам, табъи беҳалал дорам,
 Офтоб даркор аст, соя, гу, ба горат рав,
 Чун мане агар гум шуд, чун тye бадал дорам,
 Маънии баланди ман фахми тунд мецохад,
 Сайри фикрам осон нест, кўхаму кутал дорам,
 Аз мани таназзул кун, ў шаву туй гул кун,
 Андаке тааммул кун, нукта мухтамад дорам,
 Хак бурӯни мардум нест, чўши бода беҳум нест,
 Рохи мудраъо гум нест, аран мубтазал дорам,
 Дил мушаббак аст имрў аз хаданги бедодат,
 Махви лаззати шавкам, шоне аз асал дорам,
 Санг хам ба холи ман гира гар кунад, барҷост,
 Бе ту зиндаам, яъне марги беачал дорам,
 Тарки суду савдо кун, катъи хар таманно кун,
 Май хуру тарабхо кун, ман хам ин амал дорам,
 Бахри кудратам, бедил, мавҷхези маънихо,
 Мисраъе агар хоҳам сар кунам, ғазал дорам.

Аз чарх бори миннат то кай тавон кашидан?
 Бояд ба поймардї даст аз ҷаҳон кашидан.
 Тӯфон куну барангез гарди бинои ҳастї,
 Домони мақсад охир хоҳї ҷунон кашидан.
 Як нолаи сипандат аз ваҳм мераҳонад,
 То кай ба ранги мичмар дуд аз даҳон кашидан?
 Ёсбоб мефизояд бар ташнакомии ҳирс,
 Гулро зи ҷуши об аст чандин забон кашидан.
 Эй ҳирс, ваҳм бинмо, қатъи назар кун аз хеш,
 К-ин роҳ тай нагардад ғайр аз инон кашидан.
 Сайди заъифи моро аз инқилоби парвоз
 Бояд ба ҳалқаи дом хатти амон кашидан.
 Оҳ аз ҳучуми пирї, дод аз ғами заъифї,
 Ҳамчу камон зи хешам бояд камон кашидан.
 Гарди шикастаболам, парвози ман муҳол аст,
 Дорам саре, ки натвон з-ин остон кашидан.
 Маҳви сучуди шавқам дар ёди чашми масте,
 Аз қабҳаи ҳаёлам май метавон кашидан.
 З-он чилва ҳеҷ нанмуд оина ҷуз мисоле,
 Наққошро муҳол аст тасвири ҷон кашидан.
 Ку яъс, то намояд озодам аз ду олам,
 То чанд нози Юсуф аз корвон кашидан?
 Хокистарам ҳамон беҳ, к-аз шӯъла пеш тозад,
 Марг аст доғи хичлат аз ҳамраҳон кашидан.
 Бедил, диле зи оҳан бояд дар ин биёбон,
 То як чарас тавонам бори ғигон кашидан.

Гар ба хуни муштоқон теги у кашад гардан,
То киёмат аз сарҳо чойи мӯ дамад гардан.
Мавҷҳо нафас дуздид, то гуҳар ба арз омад,
Кардаам саре таъмир аз шикасти сад гардан.
Хирси афсаророй сар ба санг мекубад,
Сачда муфти роҳатҳо, гар кунад мадад гардан.
Ҳар чӣ дорад ин мазраъ, баргу сози таслим аст,
Тухм медамонад сар, реша медавад гардан.
Интиҳоби ин маслаҳ қитъаҳои ҳамворест,
Пушту сина то бошад, кас намехарад гардан.
Коргоҳи истеъдод мекунад чиҳо эҷод?!
Хок чабҳа мебандад, шӯъла мекашад гардан.
Зоҳид, аз чунин дастор дасти офият бардор,
Хоҳадат шикаст охир зери ин сабад гардан.
Эй ваболи пайдой, ҳастӣ асту расвой,
Аз ту чанд бардорад бори неку бад гардан?
Роҳи офият пӯйӣ, раҳши худсарӣ пай кун,
Манзилат сари дор аст, гар шавад балад гардан.
Гул киёмати чидан дар шукуфтагӣ дорад,
Гунча гарду эмин бош, ханда мезанад гардан.
Саркашон дами ифлос рӯ ба нақши по доранд,
Ҳар қадар тихӣ гардад, шиша ҳам кунад гардан.
Халқ мекашад яксар ранҷ дархури тоқат,
То саре зи дӯш афтад, кош, бишканад гардан.
Хоки мо сари мӯйе аз замин намеболад,
Ё Раб, аз кучо овард ин ҳазор қад гардан?
Теғ бар каф истодаст сарсари аҷал, Бедил,
Ҳамчу шамъ дар ҳар ҷо сар бароварад гардан.

Мавчи хунам ҳар қадар тўфоннамо хоҳад шудан,
Ҳаққи шамшери ту рангингарадо хоҳад шудан.
Умрҳо шуд дар таманнои хиромат мурдаам,
Ҳоки ман оинаи оби бақо хоҳад шудан.
Аз тағофул чанд бандӣ парда бар рӯи баҳор?
Чашм во кун, гунҷаи бодом во хоҳад шудан.
Дар дами мурдан маро бар зиндагӣ афсӯс нест,
Ҳайфи домонат, ки аз дастам раҳо хоҳад шудан.
Дар камини шуълаи ҳар шамъ доғе хуфтааст,
Ҳар кучо тоҷест, охир нақши по хоҳад шудан.
Бе талофӣ нест шавқам дар тақопӯи висол,
Даст агар кӯтоҳ шуд, оҳам расо хоҳад шудан.
Нашъаи обу гили шӯҳибинои ваҳшатем,
Домане гар бишканӣ, таъмири мо хоҳад шудан.
Дар биёбоне, ки дил менолад аз бори ғамат,
Гар ҳама кӯҳ аст, помоли садо хоҳад шудан.
Пухтагон яксар кабоби интизори хомиянд,
Интиҳои ҳар чӣ дидӣ, ибтидо хоҳад шудан.
Гар ба ин афсурдагӣ ҷӯшад ҷунуни эътибор,
Баҳро мавчи гуҳар занчири по хоҳад шудан.
Ҷодаи сарманзили таҳқиқи мо пӯшида нест,
Нақши по то хок гаштан раҳнамо хоҳад шудан.
Дурӣ аз дилдор нанги иттиҳоди маънавист,
Мавчи мо бо гавҳар аз гавҳар чудо хоҳад шудан.
Сурмаи саднаргисистонӣбрат аст аҷзои мо,
Хок агар гардем, чандин чашм во хоҳад шудан.
Нестам, Бедил, чу тухм аз хоксорӣ ноумед,
Охир ин афтадагиҳоям асо хоҳад шудан.

Баски ёди қоматат барбод дод аҷзoi сарв,
Нолаи кумрӣ шуд охир кад кашиданхои сарв.
Чидани доман дар ин гулшан гули озодагист,
Кист, то фаҳмад забони офиятимои сарв?
Матлуби озодагиҳо пур баланд афтодааст,
Оламе ҳам шуд ба фикри бори нопайдои сарв.
Боғбонон қадри озодӣ надонистанд, ҳайф,
Нола боистӣ дар ин гулшан нишондан ҷои сарв.
Бодаро дар домани мино баҳоре дигар аст,
Об дорад обрӯ, то меравад дар пой сарв.
Шуълаи идрок хокистаркулоҳ афтодааст,
Нест гайр аз боли кумрӣ пунбаи минои сарв.
Баски мавзунон зи шарми қоматат гаштанд об,
Сурати фаввора бояд рехт аз аҷзoi сарв.
Ин қадар раъно намеболад ниҳоли ин чаман,
Соҷи нахли кӣ афтодаст бар болои сарв?
Пой дар занҷиру дарси гуфтугӯ озодагӣ?
Бедил, ин сатри такаллуф нест ҷуз иншои сарв.

Афтодаам ба роҳат чун ашки беравонӣ,
 Мактуби интизорам, шояд маро бихонӣ.
 Аз сози ҳайрати ман мазмуни нола дарёб,
 Гарди нигоҳ дорад фарёди нотавонӣ.
 Он ҷо, ки ишк резад оинаи таҳайюр,
 Равшантар аз баёнҳо мазмуни безабонӣ.
 Ё изтироби ашке ё ваҳшати нигоҳе,
 То кай ба ранги мижгон парвозошёнӣ?
 Аз рафтани нафасҳо осор нест пайдо,
 Нақши қадам надорад саҳрои зиндагонӣ.
 Дарёи ишқу соҳил? Эй беҳабар, чӣ ҳарф аст?
 То қатра дорад ин ҷо тӯфони бекаронӣ.
 То чанд санги роҳат бошад губори ҳастӣ?
 Аз ваҳшати шарар кун нақши сабукъинонӣ.
 Дар оламе, ки нақдаш масруфи эҳтиёҷ аст,
 Ибром мефурушӣ, чандон ки зинда монӣ.
 То табъи дун насозад мағрури ихтиёрат,
 Нокардан аст авло, коре ки метавонӣ,
 Бе сайд дидаи дом махмур менамояд,
 Қадди дутост ин ҷо ҳамёзаи ҷавонӣ.
 Хумхонаи таманно ҷоме дигар надорад,
 Муфт аст бедимоғӣ, гар нашъа мерасонӣ.
 Бедил, губори оҳе то ранги авҷ гирад,
 Аз чоки сина дорам чун субҳ нардбонӣ.

Эй хуш, сахт доғест ёди баҳори тифлӣ,
То марг боядат буд шамъи мазори тифлӣ.
Қадди дуто дар ин базм оғӯши ноумедист,
Хамёза кард моро охир хумори тифлӣ,
Эй офияттаманно, мағзар зи хоксорӣ,
Ин шева ёдгор аст аз рӯзгори тифлӣ.
Эй гофил аз ниҳоят, то кай ғами бидоят?
Мӯ ҳам сафед кардӣ дар интизори тифлӣ.
Эй вокифи бузургӣ, оворагӣ муборак,
Манзил намонд, ҳар ҷо бастанд бори тифлӣ.
Моро зи ҷоми қисмат хун хӯрданест, аммо
Имрӯз ногувор аст он хушгувори тифлӣ.
То рӯзгор созад холӣ ба дида ҷоят,
Чун ашк барнадорӣ сар аз канори тифлӣ.
Чашмам ба пирӣ охир мӯхтоҷи тӯтиё шуд,
Медошт, кош, гарде аз раҳгузори тифлӣ.
Анҷоми пухтагӣ буд огози хомии ман,
То ҳалқа гашт қомат, кардам шикори тифлӣ.
То хоки яъс безам бар фарқи эътиборот,
Як бор, кош, созанд бозам дучори тифлӣ.
Бар рағми фаръ гоҳе бар асл ҳам нигоҳе,
То кай бузург будан, эй ширхори тифлӣ?
Аз маҳди гунча хондем асрори ин муъаммо,
К-осудагӣ муҳол аст бе эътибори тифлӣ.
Охир зи чайби пирӣ қадди хамида гул кард
Рамзи қача нухуфтан дар рӯзгори тифлӣ.
Бар мӯйи пирӣ афтод имрӯз навбати ранг,
Зад хома дар сафедоб суратнигори тифлӣ.
Имрӯз коми ишрат аз зиндагӣ ҷи ҷуям?
Рафт он ғубор, Бедил, бо найсавори тифлӣ.

МИРЗО БЕДИЛ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш: *А. Исоев*

Мухаррири техникӣ: *К. Эгамбердиев*

БИ № 3693

Ба матбаа 2.06.08 супурда шуд. Ба чоп 5.06.08 имзо шуд.
Андозаи 84X108 1/32. Коғазӣ офсет. Хуруфи адабӣ. Чопи
офсет. Ҷузъи чопии шартӣ. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 3,0.
Адади нашр 500. Супориши № 11 Нархи шартномавӣ.

Муассисаи нашриявии “Ирфон”-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018, ш. Душанбе, кӯчаи
Н. Қаробоев, 17.

3 сол

ISBN 978-99947-59-14-9

«Ирфон»

9 789994 759149